

บทที่ 2

ข้อถกเถียงเรื่องจินตภาพ

จากบทที่ผ่านมาจะเห็นว่าปัญหาประการหนึ่งซึ่งเกิดจากทัศนะนักปรัชญา
ทวินิยม และจิตนิยม คือการยืนยันว่าจินตภาพเป็นภาพเหมือนในจิตและมีอยู่อย่าง
อิสระในแบบเดียวกับการมีอยู่ของวัตถุกายภาพ ทัศนะเช่นนี้ทำให้เกิดปัญหาหลาย
ประการเช่นว่า จินตภาพมีอยู่ในอวกาศทางจิต (mental space) หรือไม่
หรืออวกาศทางจิตคืออะไร และมีวัตถุทางจิตหรือไม่นอกเหนือจากวัตถุทาง
กายภาพ ในทางภววิทยา หากใช้หลักมีดโกนอ็อกคัม (Ockham's razor)
พิจารณาปัญหาเหล่านี้ (หลักการนี้มีว่าไม่ควรเพิ่มสิ่งใดเกินความจำเป็น หาก
สิ่งเดิมที่มีอยู่แล้ว สามารถอธิบายโลกได้เพียงพอ) คำถามคือการเพิ่มวัตถุทาง
จิตเป็นการเพิ่มเกินความจำเป็นหรือไม่ และการอธิบายปรากฏการณ์ทางจิต
จำเป็นต้องอ้างการมีอยู่ของวัตถุทางจิตหรือไม่ ปัญหาเหล่านี้เป็นที่มาของการ
ถกเถียงกันระหว่างทฤษฎีต่าง ๆ

การอธิบายจินตภาพซึ่งเป็นปรากฏการณ์ทางจิตก็พบกับปัญหาเช่นนี้ ทัศนะ
ต่าง ๆ ที่ถกเถียงกันจึงมักจะวนเวียนอยู่กับปัญหานี้ นั่นคือคำถามที่ว่าจินตภาพมี
อยู่หรือไม่ มีอยู่ในลักษณะใด แท้ที่จริง ข้อถกเถียงต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหา
จินตภาพไม่ใช่การยืนยันหรือปฏิเสธว่ามนุษย์มีการแทนโลกภายนอกในจิต (mental
representation) หรือไม่ แต่เป็นการพยายามตอบคำถามที่ว่าปรากฏการณ์
ทางจิตดังกล่าวนี้มีลักษณะเช่นไร เช่นเป็นวัตถุ (Object) หรือเป็นสัด
(entity) แบบใด

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเอาข้อถกเถียงต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาการอธิบาย
 จินตภาพมาพิจารณา โดยใช้วิธีการแบ่งทัศนคติต่าง ๆ ตามแนวทางการพิจารณา
 ปัญหาซึ่ง D.C. Dennett แบ่งไว้ใน "Two Approaches to Mental
 Images" (1978) แนวแรกคือทัศนคติแบบวิทยาศาสตร์ และแนวที่สองคือทัศนคติ
 แบบปรากฏการณ์วิทยา ผู้วิจัยเห็นว่าหากใช้วิธีการแบ่งทัศนคติต่าง ๆ ตามแบบของ
 Dennett จะช่วยให้การจัดกลุ่มความคิดสะดวกขึ้น อย่างไรก็ตามทัศนคติของ
 นักปรัชญาบางคนอาจไม่เป็นไปตามแนวที่แบ่งไว้ เช่นอาจเป็นทัศนคติที่ปฏิเสธ
พวกรักภาพ (iconophiles) แต่การปฏิเสธนั้นไม่ได้เท่ากับการยืนยันว่าเป็นพวก
ปรากฏการณ์วิทยาแบบเกลียดภาพ (iconophobes) ผู้วิจัยเห็นว่าความแตกต่าง
 ในทำนองนี้ไม่เป็นปัญหาในการจัดกลุ่มทัศนคติต่าง ๆ ดังนั้นในส่วนแรกจะกล่าวถึง
 บทความนี้ ส่วนที่สองกล่าวถึงทัศนคติแบบปรากฏการณ์วิทยา หรือทัศนคติที่ไม่ใช่
 ทัศนคติแบบวิทยาศาสตร์ ส่วนที่สามกล่าวถึงทัศนคติเชิงวิทยาศาสตร์

Dennett แบ่งแนวทางการพิจารณาปัญหาเป็นสองทัศนคติ คือทัศนคติ
 เชิงวิทยาศาสตร์ และทัศนคติเชิงปรากฏการณ์วิทยา ทั้งสองทัศนคติไม่ได้เป็น
 คู่โต้แย้งกันเพราะต่างมีนิยามของจินตภาพที่ต่างกัน แต่ข้อโต้แย้งจะอยู่ภายในแต่

ละที่ตนเอง นั่นคือคู่ขัดแย้งระหว่างพวกรักษภาพและพวกเกลียดภาพ* Dennett เห็นว่าทั้งสองที่ศนะนี้ไม่สร้างปัญหาเท่าใด แต่ปัญหาคือที่ศนะที่สามซึ่ง Dennett เรียกว่าเป็นที่ศนะเทียม (pseudo approach) คือรวมเอาทั้งที่ศนะหนึ่งและสอง เข้าด้วยกัน

พื้นฐานของทั้งสองที่ศนะคือรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างจินตภาพกับความเชื่อ หรือกลุ่มความเชื่อ (a manifold of beliefs) ว่าจินตภาพนั้นเกิดขึ้นหรือเชื่อเกี่ยวกับจินตภาพนั้น (believe about) รูปแบบคือ

$$A \rightarrow B \rightarrow C \rightarrow D \rightarrow E \rightarrow \alpha \rightarrow \beta$$

สัญลักษณ์ α คือจินตภาพ และ β คือความเชื่อว่า (believe that) หรือเชื่อเกี่ยวกับ (believe about) จินตภาพ เช่น ถามคน ๆ หนึ่งว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่จะใช้ข้อศอกข้างขวาแตะหัวเข้าข้างซ้ายและขณะเดียวกันให้ข้อศอกข้างซ้ายแตะหัวเข้าข้างขวา แทนที่คน ๆ นั้นจะทดลองทำทำนี้เพื่อตอบคำถาม เขากลับใช้วิธีนึกภาพ โดยมีรูปแบบดังนี้ (A) คน ๆ นั้นได้ยินคำถาม (B) เข้าใจคำถาม (C) ต้องการตอบคำถาม (D) ตัดสินใจไม่ทำทำจริง และ (E) พยายามสร้าง

* สำหรับที่ศนะเชิงปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งข้อโต้แย้งไม่ได้ที่อยู่ที่จินตภาพนั้นเป็นภาพหรือไม่ แต่โต้แย้งกันว่าจินตภาพเป็นวัตถุ (Object) หรือไม่ ดังนั้นพวกรักษภาพและพวกเกลียดภาพในที่ศนะปรากฏการณ์วิทยาจึงหมายถึงพวกยืนยันจินตภาพว่าเป็นวัตถุและพวกปฏิเสธจินตภาพว่าเป็นวัตถุ แต่ผู้วิจัยจะใช้คำว่ารักษภาพ และเกลียดภาพในทั้งสองที่ศนะ

จินตภาพและเกิด α และทำให้เกิด β คือมีความเชื่อว่าจินตภาพนั้นเกิดขึ้นจากรูปแบบดังกล่าว ประเด็นสำคัญอยู่ที่จินตภาพและความเชื่อ

ทัศนะเชิงวิทยาศาสตร์เห็นว่าจินตภาพเป็นสาเหตุของความเชื่อและวิธีการที่จะรู้ว่ามิจินตภาพเกิดขึ้นหรือไม่ ต้องพิจารณาจากการพูดหรือการรายงานของบุคคลอื่น ข้อถกเถียงภายในทัศนะนี้คือ ความเชื่อเป็นผลมาจากจินตภาพจริง แต่ควรจะเรียกสาเหตุของความเชื่อนั้นว่าจินตภาพหรือไม่ หรือเป็นภาพหรือไม่ พวกรักภาพจะเห็นว่าจินตภาพเป็นภาพ ส่วนพวกเกลียดภาพเห็นว่าจินตภาพไม่ใช่ภาพ (non - imagistic image) แต่เป็นเพียงการบรรยาย เป็นคำพูดหรือเป็นภาษา

ทัศนะเชิงปรากฏการณ์วิทยาเห็นว่าจินตภาพเป็นสิ่งที่ผู้เชื่อเชื่อหรือเป็นผลทางตรรกะของความเชื่อหรือที่เรียกว่าเป็น "วัตถุเชิงความตั้งใจ" (intentional object) ของความเชื่อ รูปแบบของทัศนะนี้คือ

A \rightarrow B \rightarrow C \rightarrow D \rightarrow E \rightarrow $\alpha \rightarrow \beta$ intentional object

และวัตถุเชิงความตั้งใจมีคุณสมบัติต่าง ๆ ตามความเชื่อ ทัศนะนี้ถือว่าการพิจารณาภายใน (introspection) บอกลักษณะของจินตภาพได้ ข้อถกเถียงภายในของทัศนะนี้อาจเป็นว่ามีฝ่ายที่ยืนยันว่าจินตภาพเป็นวัตถุ และฝ่ายที่ปฏิเสธว่าจินตภาพเป็นวัตถุ นั่นคือเห็นว่าจินตภาพเป็นผลมาจากความเชื่อ แต่ความเชื่อไม่ได้ยืนยันการเป็นวัตถุของจินตภาพที่เป็นผลมาจากความเชื่อนั้น

Dennett เห็นว่าความแตกต่างของสองทัศนะนั้นคือทัศนะแรกไม่ยืนยัน (uncommitted) ความจริงของกลุ่มความเชื่อคือ การมีอยู่ของจินตภาพไม่มีผลต่อความจริงของความเชื่อ* ส่วนทัศนะที่สอง เพียงไม่ใส่ใจ (unconcerned) ในความจริงของกลุ่มความเชื่อ และจินตภาพมีอยู่โดยเป็นไปตามผลทางตรรกะของความเชื่อ ไม่ว่าความเชื่อนั้นจะจริงหรือไม่ก็ตาม ดังนั้นสำหรับทัศนะนี้ ความเชื่อมีผลต่อจินตภาพ

จากสองทัศนะนี้ หากยอมรับทั้งสองทัศนะพร้อมกัน เช่น เห็นว่า จินตภาพมีทั้งลักษณะเป็นสาเหตุ (causation) แบบทัศนะแรก และสามารถรู้ได้ด้วยตนเองอย่างชัดเจนหรือใช้การพินิจภายในเป็นความจริงแน่นอนแบบทัศนะที่สอง แล้ว Dennett เรียกว่าเป็นทัศนะเทียมและทัศนะเทียมยังยืนยันเช่นว่าจินตภาพเป็น

สิ่งที่ประหลาดดังกล่าว จะต้องอยู่ในความคิดอย่างชัดเจนว่าการ อยู่ในอวกาศเชิงกายภาพตามปกติ แม้กระนั้นอวกาศที่จินตภาพอยู่ ก็เป็นจริงและเป็นรูปธรรมมากกว่าเพียงอวกาศเชิงตรรกะซึ่งมีผลทางตรรกะซึ่งโลกที่เป็นไปได้อาศัยอยู่ หรือเรียกได้ว่าเป็นอวกาศเชิงปรากฏการณ์

*Dennett กล่าวว่า "The scientific approach was seen to be blandly uncommitted to the truth of - manifolds ; its mental images, the normal causes, exist with the features they do whether or not people's beliefs about them are true. (1978 : 181)

. . . อวกาศเชิงปรากฏการณ์คือสวรรค์ของจินตภาพ แต่ถ้าปรากฏ
ว่าจินตภาพเป็นสิ่งจริงขึ้นมา จินตภาพก็อยู่ในอวกาศทางกายภาพหรือ
ในสมองของเราก็ได้ และหากปรากฏว่าจินตภาพไม่เป็นสิ่งจริง
จินตภาพก็ยังอยู่ในอวกาศเชิงตรรกะของนวนิยาย เช่นซานตาคลอส*
(1978 : 186)

นอกจากนี้ยังมีอีกทัศนะหนึ่งคือ ทัศนะแบบ Logical internal
behaviorism ที่นิยามจินตภาพว่าเป็นการมีกลุ่มความเชื่อ Dennett เห็นว่า
ทัศนะนี้นิยามจินตภาพแต่ไม่เหมือนจินตภาพอีกต่อไป นั่นคือกลายเป็นการถกเถียง

*Such marvelous entities would have to inhabit a
medium more transparent to cognition than ordinary physical
space, yet more actual and concrete than the mere logical
space in which logical constructs, possible worlds, and the
like reside. Call it, as many have, phenomenal space...
...Phenomenal space is Mental Image Heaven, but if mental
images turn out to be real, they can reside quite comfortably
in the physical space in our brains, and if they turn out not
to be real, they can reside, with Santa Claus, in the logical
space of fiction.

เรื่องความเชื่อ ไม่ใช่เรื่องจินตภาพ ที่ขณะนี้จึงมักไม่ค่อยได้รับความสนใจในการโต้แย้งมากนัก

การแบ่งแนวการพิจารณาปัญหาจินตภาพเป็นสองทัศนะหลักนั้น Dennett เพียงต้องการชี้ให้เห็นว่า แต่ละทัศนะมีนิยามและรูปแบบความสัมพันธ์ของความเชื่อและจินตภาพต่างกัน ดังนั้นแต่ละทัศนะจึงไม่ขัดแย้งกัน หน้าที่ของปรัชญาคือต้องไม่สร้างความสับสนระหว่างสองทัศนะนี้นั้นคือปัญหาของทัศนะที่สาม อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่าอาจมีข้อสงสัยต่อทัศนะหลักได้ เช่น ทัศนะแรก ความจริงเท็จของความเชื่อไม่ขึ้นอยู่กับจินตภาพหมายความว่าเช่นไร เพราะความเชื่อหมายถึงความเชื่อเกี่ยวกับจินตภาพ และทัศนะที่สอง การที่จินตภาพเป็นวัตถุแบบความตั้งใจ (intentional object) ของความเชื่อ ความเชื่ออาจหมายความรวมถึงกริยาเชิงความตั้งใจ (intentional verb) อื่น ๆ เช่น ความคิด ความปรารถนา ความตั้งใจ การจินตนาการ คำกริยาเหล่านี้ต้องมีวัตถุเชิงความตั้งใจตามมาเสมอ หรือเป็นความเชื่อของ . . . หรือความเชื่อเกี่ยวกับจินตภาพ ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าความหมายของความเชื่อในทั้งสองทัศนะอาจไม่แตกต่างกันนัก เพราะต้องเป็นความเชื่อเกี่ยวกับจินตภาพด้วยกันทั้งคู่

ทัศนะต่อไปนี้ ผู้วิจัยจะจัดไว้ในทัศนะแบบปรากฏการณ์วิทยา อย่างไรก็ตามทัศนะของ G. Ryle, H. Ishiguro, R. Scruton, J.M. Shorter, I. Dilman และ R. Audi ปฏิเสธว่าจินตภาพไม่ใช่วัตถุ แต่โดยวิธีการแล้ว ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นพวกปรากฏการณ์วิทยาเพราะทัศนะนี้ไม่ได้ใช้วิธีการผินจายในและปฏิเสธวิธีการนี้ สำหรับทัศนะที่ถือได้ว่าเป็นทัศนะแบบรูปภาพที่ชัดเจนกว่า คือทัศนะของ A. Hannay ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงทัศนะของ

นักปรัชญากลุ่มข้างบนก่อน เพราะถือว่าเป็นทัศนะที่ได้รับการอ้างอิงและวิพากษ์วิจารณ์มากโดยเฉพาะทัศนะของ G. Ryle

ข้อโต้แย้งหลักของกลุ่มนี้เห็นว่า การมองเห็นด้วยตากายมีวัตถุที่ถูกต้องเห็นเป็นสาธารณะ แต่การมองเห็นด้วยใจ หรือการนึกภาพ หรือการมีจินตภาพไม่มีวัตถุที่ถูกต้องเห็นในใจ ในทำนองเดียวกับที่มองเห็นด้วยตามีวัตถุที่ถูกต้องเห็นอยู่ภายนอก ในรายละเอียดนักปรัชญาแต่ละคนมีวิธีการต่างกันไป แต่ข้อสรุปเหมือนกัน คือจินตภาพไม่ใช่สิ่งที่ถูกเห็น (object of seeing) ผู้วิจัยจะแบ่งเนื้อหาเป็นสองประเด็น คือ หนึ่ง การแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างการมองเห็นด้วยตาและการมองเห็นด้วยใจ สอง การมีจินตภาพแสดงถึงการมีความคิดแบบหนึ่ง บางคนเรียกว่าเป็นการมองเห็นเป็นบางสิ่ง (see as . . .) และสามารถสรุปได้ว่าจินตภาพไม่ใช่วัตถุ

ประเด็นที่หนึ่ง นักปรัชญากลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่าความสัมพันธ์ระหว่างการมองเห็นด้วยตาและด้วยใจ เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เข้าใจว่าจินตภาพเป็นวัตถุ (object) ของการมองเห็นด้วยใจ สำหรับ Ryle การมองเห็นด้วยตาและด้วยใจ มีลักษณะคล้ายกันตรงที่การมองเห็นด้วยใจเป็นการดูเหมือนเห็น ไม่ใช่คล้ายกันที่วัตถุของการเห็น Ryle ไม่ได้ปฏิเสธว่ามีการมองเห็นด้วยใจหรือการนึกภาพ แต่สิ่งที่เขาปฏิเสธคือการนึกภาพนั้นไม่ได้มีนัยว่าต้องมีภาพซึ่งเราเห็นด้วยใจ หรือกล่าวอีกอย่าง "การนึกภาพ (imaging) เกิดขึ้นได้ แต่ภาพ (image) นั้นไม่ได้ถูกเห็น" (1983 : 234) Ryle กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าเขาปฏิเสธทัศนะที่ยืนยันว่า "ภาพที่เราเห็นไม่ได้อยู่ตรงหน้าเรา แต่ตรงกันข้าม ภาพนั้นไม่ได้อยู่ในอวกาศเชิงกายภาพ แต่อยู่ในอวกาศอีกประเภทหนึ่ง" (1983 : 235) ดังนั้นสำหรับ Ryle การมองเห็นด้วยตาและด้วยใจเป็นการมองเห็นต่างประเภท

(category) กัน (รายละเอียดเรื่องนี้อยู่ในบทที่แล้ว)

Scruton เองก็เห็นว่าประสบการณ์ในการมีจินตภาพและการมีผัสสะ แม้จะมีลักษณะใกล้เคียงกันแต่ไม่สามารถลดทอนเป็นสิ่งเดียวกัน และไม่สามารถบอกได้ชัดเจนลงไปว่าจินตภาพเหมือนประสบการณ์มีผัสสะตรงไหน แม้ว่าจะจำเป็นต้องใช้ภาษาเกี่ยวกับผัสสะมาใช้บรรยายประสบการณ์การมีจินตภาพ เขากล่าวว่า "เมื่อคนอ้างถึงการมีจินตภาพ เขาบรรยายมันด้วยภาษาของประสบการณ์จริงและเป็นรูปแบบซึ่งสังเกตได้ เป็นสาระของสิ่งซึ่งคุ้นเคยกับเรา นั่นคือเขาจะบรรยายจินตภาพทางสายตาของ X ด้วยภาษาซึ่งใช้ประสบการณ์ในการมอง X" (1974 : 104) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการมีจินตภาพกับสิ่งที่ถูกเห็นในแบบเดียวกับการมองด้วยตา และตั้งคำถามที่ใช้ถามเกี่ยวกับการมองด้วยตาจึงใช้ไม่ได้กับการมองด้วยใจ สำหรับ Ryle "ไม่มีคำตอบต่อคำถามปลอม ๆ เช่นนี้ "วัตถุที่เรานึกถึงอยู่ตรงไหน" เพราะไม่มีวัตถุเช่นนั้น" (1983 : 237) และ Shorter เห็นว่าหากเราคิดว่าจินตภาพมีอยู่แบบเดียวกับที่วัตถุกายภาพมีอยู่ เราต้องถามคำถามนี้ได้ "จินตภาพที่คุณสร้างขึ้นเมื่อวานตอนนี้ยังมีอยู่หรือไม่ หรือว่าคุณลบมันทิ้งไปแล้ว" (1971 : 141) และการที่เราพูดถึงจินตภาพด้วยภาษาเช่นนี้ เป็นทั้งข้อเท็จจริงเชิงตรรกะและข้อเท็จจริงเชิงประจักษ์ เพราะโลกกไม่เหมาะสมกับการใช้ภาษาเช่นนี้

Ishiguro เห็นด้วยกับ Ryle เขากล่าวว่า "มโนทัศน์ของการมองเห็นที่เราใช้อยู่ ผูกพันกับสมมุติฐานหลายประการเกี่ยวกับวัตถุสาธารณะ อวัยวะทางสายตา พฤติกรรมมนุษย์ ฯลฯ และไม่ได้มีความสัมพันธ์พิเศษกับการมีประสบการณ์บางอย่างของเรา" (1971 : 110) หรือประสบการณ์การมองด้วยใจและการจะเข้าใจมโนทัศน์ของการมองเห็น จำต้องพิจารณาจากการ

ใช้คำ สถานการณ์ของการใช้คำนี้จะพิจารณาจากการพิจารณาในไม่ได้ ใน
 ทานองเดียวกับการมองด้วยใจ แม้จะกล่าวโดยเปรียบเทียบว่าคล้ายกับการ
 มองด้วยตากายแต่ก็ไม่ใช้สิ่งเดียวกัน Ishiguro และ Dilman มีทัศนะ
 ตรงกันในเรื่องนี้โดยใช้ตัวอย่างเทียบเคียง (analogy) ระหว่างการนิก
 ภาพและการมองภาพวาด ทั้งนี้เพื่อจะนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่า การมองด้วยตากาย
 แผงไว้ด้วยการตีความหรือมีการมอง X เป็น Y และการนิกภาพมีลักษณะ
 คล้ายกัน แต่มีเพียงการมองเป็น Y ไม่มีวัตถุของการมอง

ประเด็นที่สอง นักปรัชญากลุ่มนี้เห็นว่าการมีจินตภาพมีนัยของการ
 คิดรวมอยู่ด้วย ทั้งนี้เป็นผลจากการวิเคราะห์ว่าการมองด้วยใจขึ้นอยู่กับเจตนา
 ำให้ไม่เห็น แต่ในส่วนที่มองเห็นนั้นอาจมีส่วนที่ถูกกำหนดจากการคิดและการ
 ตีความ สำหรับการมีจินตภาพไม่ใช่ประสบการณ์ทางผัสสะจึงมีเพียงส่วนที่เป็น
 การคิด จากการวิเคราะห์หมโนทัศน์ของการมอง X เป็น Y นำไปสู่ข้อสรุป
 ว่าจินตภาพไม่ใช่วัตถุ

Ryle ไม่ได้กล่าวถึงหมโนทัศน์ของการมอง X เป็น Y เขากล่าว
 แต่เพียงว่าการมีจินตภาพมีนัยของการคิด และ

. . . การนิกภาพ การมีจินตภาพ หรือการเพ้อฝัน (fancy)
 ว่าเราเห็นหรือได้ยิน มีนัยของการคิด . . . ถ้าเราคิดว่า
 การนิกภาพสิ่งต้องอธิบายเป็นลักษณะชัดเจนหรือเหมือนจริง แม่นยำ
 ไม่มากก็น้อยแล้ว คำคุณศัพท์ต่างๆ ที่ไม่เพียงแต่บ่งถึงการมีความรู้
 เท่านั้นแต่ยังหมายถึงการใช้ความรู้เกี่ยวกับว่าวัตถุที่ถูกนิกภาพมีรูปร่าง
 ลักษณะอย่างไร . . . ดังนั้นการมีจินตภาพจึงไม่ใช่หน้าที่

ของสิ่งซึ่งมีความคิด ความรู้สึกล้วน ๆ และของสิ่งมีชีวิตใดซึ่งมี
 ผู้สละ แต่ไม่สามารถเรียนรู้ จะไม่สามารถ "มองเห็น" หรือนึก
 ภาพสิ่งต่าง ๆ มากไปกว่าการสะกด* (1983 : 251-2)

การที่ Ryle ยืนยันเช่นนี้ก็เพื่อจะแย้งทัศนะที่เห็นว่าจินตภาพเป็นลึ
 สะท้อนสิ่งที่เห็นด้วยผัสสะหรือเห็นว่าการมองด้วยตาใจ ใค้ยินด้วยใจ เป็นการ
 มีผัสสะอีกแบบหนึ่ง หรือเป็น "ผัสสะเงา" สำหรับ Ryle การมีจินตภาพไม่ใช่
 การมีผัสสะอีกแบบหนึ่ง แต่การมีจินตภาพมีองค์ประกอบของการคิด ของความตั้งใจ
 หรือสามารถกำหนดได้ หรืออย่างน้อยก็ต้องมีการเรียนรู้ว่าจะสร้างภาพอย่างไร

*We can now say that to picture, image, or fancy
 or sees or hears also entails thinking, in this strained
 sense. Indeed, this should be obvious, if we consider
 that our picturing of something must be characterizable,
 as more or less vivid, clear, faithful, and accurate,
 adjectives which connote not merely the possession but
 the use of the knowledge of how the object pictured does
 or would really look. . . . Imaging, therefore, is not
 a function of pure sentience ; and a creature which
 had sensations, but could not learn, could not 'see' or
 picture, things any more than it could spell.

Ishiguro* เห็นว่าการมีจินตภาพเหมือนการมองภาพในภาพวาด
 สิ่งที่เราเห็นในการมองภาพวาดมีสองประการ คือหนึ่ง วัตถุกายภาพ หรือ
 กรอบภาพ กระดาษเขียน สี. . . สอง คือ "สิ่งที่เราเห็นไม่ใช่รูปเหมือน
 แต่เป็นคนที่เราคิดว่าเป็นรูปเหมือนของคนนั้น" (1967 อ้างถึงใน Lawrie,
 1970 : 255) และเรียกว่าเป็นการมองจากมุมมอง (aspect seeing)
 หรือมอง X เป็น Y การมีจินตภาพคล้ายกับลักษณะนี้ แต่การมีจินตภาพ
 "X หายไปและสิ่งที่เหลืออยู่คือกิจกรรมการ"มองเป็น Y" (ตรงนี้อาจจะดู
 เหมือนเป็นการเล่นภาษา แต่สมมุติว่าเรามองคน ๆ หนึ่งในภาพถ่าย และ
 ต่อมาให้จินตนาการว่าครึ่งหนึ่งของภาพนั้นจางหายไป เราก็ยังคงเห็นส่วนที่
 เหลือของภาพนั้นเป็นภาพลักษณ์ (image) ของคนนั้น สมมุติว่าเวลาที่เหลือจาง
 หายไปอีก เราก็ยังคงเห็นคน ๆ นั้นจากร่องรอยที่เหลืออยู่จนในที่สุด เราจะ
 พบว่าเราเห็นคน ๆ นั้นในใจขณะที่เราไม่ได้เห็นหรือรับรู้ภาพใดตรงหน้าอีก"
 (1967 อ้างถึงใน Lawrie, 1970 : 255) ดังนั้น Ishiguro จึงเห็นว่า
 การมีจินตภาพเหมือนการมองเป็น Y การที่นักปรัชญาจำนวนมากคิดว่าเราไม่
 สามารถมอง X เป็น Y โดยไม่มี X ทำให้คิดว่าเมื่อนึกภาพ Y จะต้องมียสิ่ง
 ทางจิตซึ่งเรามองเป็น Y' หรือไม่เช่นนั้นเราก็ต้องรับรู้จินตภาพของ Y
 Ishiguro ถือว่าทัศนะเช่นนี้ผิดพลาด เพราะการที่ "เรานึกภาพอะไร

* เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถหาบทความ "Imagination" (1967)
 ซึ่งนับว่าเป็นบทความที่กล่าวถึงประเด็นจินตภาพโดยตรง และได้รับการวิพากษ์-
 วิจารณ์มาก ส่วนบทความที่ผู้วิจัยมีอยู่ที่นี่ เป็นอีกบทความหนึ่ง ซึ่ง Ishiguro
 เขียนขึ้นภายหลัง และมีเนื้อหาหลักอยู่ที่การวิจารณ์ Ryle และ Sartre

สกออย่างไม่ได้มีนัยว่าเราเห็นภาพทางจิตของสิ่งนั้น. . ." (1971 : 118)

หรือภาพเหมือนของ X ในจิตแต่การมีจินตภาพคือการมองเป็น Y

Ishiguro เห็นว่าการมีจินตภาพไม่ได้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจทั้งหมด แต่มันสามารถเกิดขึ้นเองได้โดยที่เราไม่ได้ตั้งใจหรือบางครั้งตั้งใจแต่มันไม่เกิด และการมีจินตภาพหรือการมองเป็น Y นั้นมีส่วนที่ถูกกำหนดหรือไม่ตั้งใจรวมอยู่ด้วย นั่นคือ "ความรู้ส่วนบุคคลและที่ได้รับจากสังคม สถาบัน แบบแผนและประเพณีที่ตกทอดกันมา และแม้แต่ทักษะซึ่งคนสามารถฝึกฝนได้นั้นมีผลกระทบและจำกัดการมีจินตภาพอะไรและมองอะไรด้วย" (Ishiguro 1971: 120)

Dilman มีทัศนะใกล้เคียงกับ Ishiguro เขาเห็นว่าความหมายของการมองหน้าเพื่อนด้วยใจใกล้เคียงกับความหมายของการมองหน้าเพื่อนในภาพถ่ายและ "ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งซึ่งเราเห็นในภาพถ่ายและหน้าเพื่อนในภาพเป็นความสัมพันธ์ภายในในความหมายที่ว่าเอกลักษณ์ของสิ่งซึ่งเรามองขึ้นอยู่กับความคิดของเราเกี่ยวกับหน้าของเพื่อนอย่างเป็นตรรกะ" (1968 : 91) แต่การมองหน้าเพื่อนในภาพถ่าย เราไม่สามารถแยกแยะระหว่างความคิดของเราเกี่ยวกับสิ่งที่เห็นออกจากสีสรร รูปร่าง พื้นกระดาษของภาพ แต่กรณีของจินตภาพไม่มีส่วนหลัง มีแต่ความคิดของเราเกี่ยวกับสิ่งที่เห็น เพราะการมีจินตภาพ "ไม่มีอะไรตรงกัน (correspond) กับการที่เราเห็นสิ่งบางสิ่งคือสีสรรต่าง ๆ ของกระดาษซึ่งมีส่วนในการกำหนดแง่มุมหรือจินตภาพ ดังนั้นลักษณะที่เราเห็นด้วยใจเช่นหน้าเพื่อนจึงจำเป็นต้องเป็นลักษณะของหน้าของเพื่อนตามที่เรามอง นั่นคือลักษณะของแง่มุมและไม่ใช่เป็นลักษณะของสิ่งที่มีส่วนกำหนดแง่มุม" (Dilman 1968: 93) ดังนั้น "การมีจินตภาพของ X คือการแสดงว่าเราคิดว่า X ดูเหมือนอะไร" (Dilman 1968: 95) เราใช้ความรู้เกี่ยวกับ X ความสามารถและทักษะ

เพื่อจะสร้างจินตภาพ ดังนั้นการมีจินตภาพจึงไม่ให้ความรู้ใหม่ แต่เป็นการใช้ความรู้ที่มีอยู่แล้วออกมาในรูปของจินตภาพ กล่าวอีกนัยหนึ่ง Dilman เห็นว่าเอกลักษณ์ของจินตภาพกลับไม่ขึ้นอยู่กับความคิดของเราเกี่ยวกับ X ทั้งหมด เพราะเราอาจมีความคิดอย่างอื่นอีกที่ไม่สัมพันธ์กับการมีจินตภาพ ส่วนของความคิดที่เกี่ยวข้องคือส่วนที่สัมพันธ์กับลักษณะปรากฏ (appearance) ของ X เท่านั้น นั่นคือเราต้องเคยเห็น X มาก่อน เราจึงจะนึกภาพ X ได้ แต่ถ้าหากเราไม่เคยเห็น X มาก่อน แต่นึกภาพ X ได้ กรณีเช่นนี้ไม่ถือว่าเรานึกภาพ X ซึ่งเหมือนกับจิตภาพ X ที่เราเคยนึกไว้ Dilman เห็นว่าจินตภาพครั้งแรกและสิ่งที่เราเห็นว่าเป็นภาพ X ครั้งหลังเป็นจินตภาพเดียวกันเพราะสิ่งที่เห็นเป็นแง่มุมเดียวกัน ข้อสงสัยต่อทัศนะของ Dilman ตรงประเด็นนี้คือมีกรณีที่เราไม่เคยเห็นสิ่งนั้นมาก่อน แต่เรานึกภาพมันได้ เช่นเราสามารถนึกภาพตัวยูนิคอร์นได้โดยไม่เคยเห็นตัวจริงมาก่อน ดูเหมือนว่าประเด็นนี้ Dilman จะไม่ได้กล่าวถึง

Scruton มีความเห็นในทำนองเดียวกัน เขากล่าวว่า "การมองเป็น Y" มีคุณสมบัติร่วมกับจินตภาพที่มีความสัมพันธ์ภายในกับความคิด" (1974 : 109) การมอง X เป็น Y เหมือนกับการคิดว่า X เป็น Y อย่างไรก็ตาม การมองเป็น Y มีองค์ประกอบสองประการ คือความคิดและส่วนที่สัมพันธ์กับผัสสะ

ประการแรก การมองเป็น Y เหมือนจินตภาพและเหมือนความคิดในลักษณะ คือหนึ่งมีลักษณะ *intentionality* คือมีสิ่งที่เรามองเห็นเป็น Y หรือ *aspect* เป็นวัตถุ (*object*) ของความคิด สอง แ่งมุม เป็นสิ่งซึ่งเรารู้ได้โดยทันทีเหมือนความคิดเมื่อเรามอง X เป็น Y สาม เกณฑ์ในการบอกว่า

มีการมองเป็น Y คือการใช้ภาษาบรรยายได้เช่นเดียวกับความคิด เขา
กล่าวว่า

สัตว์ซึ่งไม่มีภาษาและดังนั้นจึงมีเพียงความเชื่อ และไม่มี
ความคิดในแบบอื่น ทำให้สัตว์ไม่สามารถมองตามแง่มุมและ
ไม่สามารถสร้างจินตภาพ สุนัขอาจจะเข้าใจว่าภาพคนเป็น
คนจริง จากความเชื่อที่ผิด แต่มันไม่สามารถมองเห็นภาพนั้น
เป็นคน (1974 : 109)

และประการสุดท้าย การมองเป็น Y ขึ้นอยู่กับเจตนาเช่นเดียวกับความคิด
เพราะเราสามารถสั่งให้คิด สั่งให้สร้างจินตภาพ สั่งให้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้
แต่ ". . . ความหมายของคำสั่งให้มอง X เป็น Y ไม่ได้หมายความว่า
เป็นไปได้เสมอที่จะทำตาม . . . เพราะสิ่งที่คนมองเห็น X (หรือ "มอง X เป็น")
ถูกจำกัดด้วยธรรมชาติที่สังเกตได้ของ X เอง จินตภาพของเราจะเข้ากับกรอบ
ทางสายตาที่วัตถุนั้นแสดงออกมา" (1974 : 110) อย่างไรก็ตามทั้งการมอง
เป็น Y และจินตภาพก็ต้องขึ้นอยู่กับการใช้เหตุผลและความเหมาะสมด้วย คือเราไม่
สามารถสั่งให้มอง X เป็นอะไรก็ได้ที่ไม่สมเหตุผล หรือไม่เหมาะสมกับภาพนั้น
เช่นเดียวกับจินตภาพ

ประการที่สอง การมองเป็น Y เหมือนจินตภาพ และเหมือนผัสสะ
ตรงที่การมองเป็น Y มีระยะเวลา เรามอง X เป็น Y ได้ในช่วงเวลาหนึ่ง
แล้วแง่มุมนั้นก็เปลี่ยนไปเหมือนผัสสะ เมื่อมอง X เราอาจจะมองเห็นชัดเจน
หรือภาพมัว แต่การมอง X เป็น Y เป็นเรื่องของรายละเอียดที่ภาพนั้นแสดง

ออกมาในขณะนั้น อย่างไรก็ตามการมองเป็น Y ไม่ใช่สิ่งเดียวกับผัสสะ ดังนั้น
 เราจึงพูดได้เพียงว่าการมองเป็น Y เหมือนจินตภาพตรงที่มีความสัมพันธ์กับทั้ง
 ความคิดและผัสสะ

ที่จริงแล้ว Scruton ไม่ได้โต้แย้งเรื่องจินตภาพโดยตรง แต่
 เป้าหมายของเขาคืออธิบายมโนทัศน์ของจินตภาพเพื่อเป็นพื้นฐานของทฤษฎี
 จินตนาการของเขา อย่างไรก็ตามเขาก็มีความเห็นในตนเองเกี่ยวกับ
 Ishiguro และ Dilman ว่าการมองเป็น Y และการมีจินตภาพ มีลักษณะเหมือน
 กัน แต่ Ishiguro และ Dilman ไม่ได้อ้างว่าแง่มุมเป็นวัตถุเชิงความตั้งใจ
 (intentional object) ของการมีจินตภาพ กล่าวคือทั้งคู่ไม่ได้วิเคราะห์
 มโนทัศน์ของจินตภาพในลักษณะของ intentionality และมีความเห็นเพียงว่า
 การมีจินตภาพเหมือนการมองเป็น Y แต่จินตภาพไม่ใช่วัตถุใด ๆ หรือไม่มีวัตถุ
 ใดในการมีจินตภาพ

Ishiguro เห็นว่าการมีจินตภาพเป็นการเป็นตัวอย่าง
 (instantiation) ของคำบรรยายเกี่ยวกับสิ่งที่จินตภาพถึง ด้วยวิธีนี้ทำ
 ให้เราไม่ต้องอ้างถึงวัตถุใด ๆ ในการมีจินตภาพ เธอเห็นว่าขณะที่เรามอง X
 เป็น Y นั้นเรายังรับรู้ X อยู่ด้วย เช่น ขณะที่เรามองลอร์เรนซ์ โอลิเวีย
 เป็นแอมลีทบนเวทีละคร เรากำลังรับรู้ลอร์เรนซ์ โอลิเวียไปด้วยพร้อมกับ
 ที่มองเป็นแอมลีท แต่ไม่ได้หมายความว่าในกรณีของการมีจินตภาพ เมื่อเรา
 นึกภาพ Y ในใจจะต้องมีวัตถุทางจิตที่ให้เรามองเป็น Y และถ้าจะอธิบายว่า
 สิ่งที่เราจินตภาพเป็นคำบรรยาย (description) ของวัตถุ X ก็ไม่ได้
 เธอกล่าวว่า

เมื่อเรานึกภาพ Bardot หรือ Pegasus เรากำลังคิดถึงคน หรือสัตว์ และไม่ใช้การคิดถึงคำบรรยายของมัน สิ่งซึ่งเราคิดถึงคือตัวอย่างของคำบรรยายนั้น หรือสิ่งซึ่งมีคุณสมบัติมากกว่า จะหมายถึงตัวคุณสมบัติเอง เราสามารถคิดถึงตัวอย่างของคำบรรยายนั้นได้ แม้ว่าโลกจะไม่มีตัวอย่างนั้น หรือแม้ว่าตัวอย่างนั้นจะไม่มีอยู่ก็ตาม (1971 : 114)

ดังนั้นการมีจินตภาพซึ่งเป็นการมองเป็น Y นั้น จึงเป็นตัวอย่างของคำบรรยายเท่านั้นซึ่งอาจจะมียู่หรือไม่มีอยู่ในโลกก็ได้ การอธิบายเช่นนี้ทำให้เลื่องปัญหา เช่นว่าการมีจินตภาพของ Pegasus หรือสิ่งที่ไม่จริงในโลกและเราไม่เคยมองเห็นด้วยตามาก่อน จะมีการ "มองเห็น" ได้เช่นไร

แม้ว่า Dilman จะไม่มีคำตอบต่อคำถามข้างบน แต่เขาก็เห็นว่า การมีจินตภาพไม่ได้อ้างถึงวัตถุใดในนั้น และ "การมีจินตภาพของเราคือการมองสิ่งในใจของเรา มันไม่ใช่อะไรที่เกินกว่านั้น และการมองเช่นนี้เหมือนกับ การมองใบหน้าของเพื่อนในรูปถ่ายและต่างจากการมองเศษกระดาษตรงหน้า" (1968 : 93) ดังนั้นการจะอ้างว่ามีอะไรเกินกว่าที่เรามองในใจ เช่นมีภาพในจิตหรือสิ่งทางจิต ถือว่าเป็น "มายาทางไวยากรณ์" (grammatical illusion) ในแบบเดียวกับที่ Ryle กล่าวว่า เป็น "ความผิดพลาดในการจัดประเภท" (categorical mistake) เพราะไม่เห็นความแตกต่างระหว่างการมองและการมองในใจ

Ryle เห็นว่าการมีจินตภาพหรือการ "มองเห็น" ซึ่งเป็นการมองประเภทหนึ่งซึ่งต่างจากการมองด้วยตา เราอาจมีจินตภาพของภูเขา แต่ตัว

จินตภาพเองไม่ใช่ภูเขา เราพูดถึงจินตภาพได้เพียงว่า

ถ้ามีสิ่งซึ่งมีคุณสมบัติด้านสายตาซึ่งจินตภาพบ่งถึง และถ้าผู้ที่มี
จินตภาพนั้นใช้จินตภาพนั้นให้บ่งถึงสิ่งนั้นอย่างชัดเจนแล้ว เรา
สามารถเรียกสิ่งนั้นได้ว่าเป็น "สิ่งซึ่งจินตภาพนั้นบ่งถึง" แต่
จินตภาพในตัวของมันเองเป็นเพียงกลุ่มของภาคแสดงและการมีอยู่
ของจินตภาพเพียงอย่างเดียวไม่สามารถบอกได้ว่ามันบ่งถึงสิ่งใด
หรือไม่. . . * (1971 : 72-3)

นั่นคือมีเพียงสิ่งซึ่งจินตภาพบ่งถึงสิ่งนั้นเท่านั้น และเราไม่สามารถยืนยันว่ามี
จินตภาพโดยตัวของมันเอง ในกรณีที่สิ่ง ๆ นั้นไม่มีอยู่จริงในโลก เช่นเป็นสิ่ง
ในจินตนาการหรือในนวนิยาย จินตภาพของเราเป็นจินตภาพของสิ่งเหล่านี้
เช่นจินตภาพของมังกร ของอัศวิน "แต่แน่นอนว่าไม่มีมังกรหรืออัศวินพวกนั้น
ดังนั้นภาพของเราจึงไม่ใช่ของมังกรหรือของอัศวิน แต่เป็นราวกับว่าเป็นของ

*All we can say of a given image is that if there is something which, and which alone, has the "look" properties which the image signifies and if the image is used by the image knowingly to serve as a designation of that thing, then we can call this thing "the object of" the image. But in itself the image is only a collection of predicates, and there is no telling from the existence of the image alone whether it fits anything, in the sense that something has, and is alone in having the characters signified by the elements of the image.

มังกรหรือของฮัศวิน" (Ryle 1981: 71) ทั้งนี้เพราะ Ryle เห็นว่าการจินตนาการ เป็นเพียงการแสวงหา หรือการสร้างความสำเร็จอย่างหนึ่งเท่านั้น (ประเด็นนี้อาจมีผู้ไม่เห็นด้วย เช่น White แย้งว่าการจินตนาการไม่ใช่การแสวงหา ผู้วิจัยไม่ขอกล่าวถึงรายละเอียดในที่นี้ เพราะเป็นประเด็นข้อถกเถียงเกี่ยวกับ ทฤษฎีจินตนาการซึ่งอยู่นอกขอบเขตของวิทยานิพนธ์)

นอกเหนือจากนี้ยังมีทัศนะของ Shorter ซึ่งเห็นว่าไม่มีจินตภาพ แต่ใช้ข้อโต้แย้งในอีกลักษณะหนึ่ง เขาเห็นว่าการมีจินตภาพหรือการนึกภาพ เหมือนการบรรยายหรือการวาดภาพมากกว่าจะเปรียบเทียบว่าการมีจินตภาพ เหมือนการมองภาพ สำหรับคำถามที่ว่า "มีจินตภาพหรือไม่" เขาเห็นว่าอาจตอบไม่ได้ตรง ๆ เพราะคำถามไม่ชัดเจนแต่ "ถ้าคิดว่าคำถามนี้หมายความว่า "คนนึกภาพสิ่งหรือไม่" "คำตอบคือใช่" (1971 : 154)

การนึกภาพเหมือนการวาดภาพ (depict) และการบรรยาย ตรงที่การกระทำเหล่านี้ต้องเป็นการบรรยาย การวาดภาพของสิ่งบางสิ่งเสมอ เราไม่สามารถทำกิจกรรมเหล่านี้ลอย ๆ ในการบรรยายสิ่ง เราสามารถบรรยายรายละเอียดที่เราต้องการกล่าวถึงได้ หรือละไว้ไม่พูดถึงรายละเอียดบางอย่างได้ "การบรรยายไม่ใช่วัตถุกายภาพและไม่สามารถถูกพูดถึงหรือมีคุณสมบัติของวัตถุนั้น. . ." และเช่นเดียวกัน "ปกติเราไม่พูดถึงจินตภาพ สีแดงพอ ๆ กับที่ไม่พูดถึงการบรรยายสีแดง เรานึกภาพสิ่งที่มีสีแดง และเรานึกภาพสิ่งเป็นสีแดง" (Shorter 1971: 151) ดังนั้นการบรรยายและการวาดภาพจึงต้องเกี่ยวกับสิ่งบางสิ่งเสมอ ในตัวมันเองไม่มีคุณสมบัติหรือรายละเอียดใด ๆ แต่รายละเอียดนั้นอยู่ที่สิ่งบางสิ่งที่ต้องการบรรยาย การวาดภาพบ่งถึง Shorter ต้องการแย้งทัศนะที่เห็นว่าการมีจินตภาพสามารถบอกรายละเอียดหรือคุณสมบัติได้ และสรุปว่าจินตภาพมีอยู่ ทัศนะนี้มีสมมุติฐานว่าจินตภาพมีลักษณะเหมือนภาพ

ชนิดหนึ่งซึ่งเราสามารถสำรวจรายละเอียดได้ในแบบเดียวกับที่เราทำกับภาพที่เป็นวัตถุ Shorter เห็นว่าโดยทั่วไปสามารถพิจารณาภาพได้ในสองลักษณะคือหนึ่งเป็นสิ่งที่ในตัวเอง และสอง แทนสิ่งอื่น (represent) ลักษณะแรก เช่นเมื่อดูภาพคน เราพูดถึงตัวภาพได้ว่าภาพนั้นสีสดหรือไม่ เราไม่ได้หมายถึงคนในภาพนั้นว่าสีสด แต่ถ้าพูดถึงคนในภาพ เรากำสั่งพูดถึงภาพนั้นในฐานะที่แทนสิ่งอื่น แต่การบรรยายไม่มีลักษณะเช่นนี้ซึ่งเหมือนกับการมีจินตภาพ แต่คนมักพูดถึงจินตภาพว่าเป็นภาพ Shorter เห็นว่าควรจะพูดแบบเปรียบเทียบเท่านั้น และ"เราอาจใช้การเปรียบเทียบมากเกินไป และพูดถึงการมองจินตภาพราวกับว่าเมื่อสร้างมันขึ้นมาแล้ว เราสามารถทำอะไรบางอย่างได้ เหมือนกับการสำรวจจินตภาพ นี่เป็นลักษณะหนึ่งที่จินตภาพไม่เหมือนภาพ" (Shorter 1971: 154)

โดยสรุปแล้ว ดูเหมือนว่าทัศนคติของนักปรัชญากลุ่มนี้พยายามจะอธิบายจินตภาพ ในฐานะที่เป็นกิจกรรมหรือการกระทำ คือการมีจินตภาพหรือการนึกภาพมากกว่าจะอธิบายว่าจินตภาพเป็นสิ่งที่วัตถุในจิต

ทัศนคติที่จะพิจารณาต่อไปคือทัศนคติของ A. Hannay และ O. Hanfling ซึ่งเป็นทัศนคติแย้งต่อทัศนคติแรกทีกล่าวมา ทั้งสองคนเห็นว่าจินตภาพเป็นวัตถุแบบหนึ่ง Hannay เห็นว่าการมองเห็นและการมองในใจมีลักษณะร่วมกัน การมีจินตภาพจึงเป็นการมองในแบบเดียวกับที่การมองสิ่งซึ่งมีวัตถุรองรับ และจินตภาพเป็นวัตถุของการถูกมองในใจ ดังนั้นจินตภาพมีอยู่ ส่วน Hanfling วิเคราะห์มโนทัศน์ของการมอง X เป็น Y ว่าเป็นมโนทัศน์ที่บอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุสองอันคือ X และ Y การมีจินตภาพคือการมอง X เป็น Y ดังนั้นจึงมี X ในการมีจินตภาพด้วย อันที่จริงแล้วการบอกว่า "จินตภาพมีอยู่" ของนักปรัชญาทั้งคู่หมายถึงมีวัตถุที่ตรงกัน (correspond) กับจินตภาพ แต่วัตถุนั้นอยู่ที่ไหนไม่ใช่ปัญหา และวัตถุ

ที่ตรงกันนี้ไม่ใช่ความหมายที่ว่าจินตภาพนั้นบ่งถึงสิ่งนั้น หรือจินตภาพเกี่ยวกับ...
ซึ่งเป็นทัศนะของนักปรัชญากลุ่มแรกยอมรับ

ข้อโต้แย้งของ Hannay มีดังนี้ การมองเห็นมีสองแบบคือ หนึ่ง การมองเห็นปริบทเบื้องต้น คือการบรรยายสิ่งที่เห็นเป็นจริงตามสิ่งที่ปรากฏ และสอง ปริบทขั้นสอง คือ การบรรยายสิ่งที่เห็นไม่ตรงกับสิ่งที่ปรากฏต่อการรับรู้ เช่น ภาพมัว แต่จริง ๆ แล้วภาพนั้นอาจไม่มัว หรืออาจไม่มีภาพนั้นเลยก็ได้ แต่มีบางสิ่งที่ดูเหมือนเป็นภาพและมัว หรือไม่มีอะไรตรงนั้นเลยที่เรียกว่าภาพมัว หรือที่เรียกว่าเป็นภาพมายา และภาพหลอน Hannay ต้องการแสดงให้เห็นว่าการมองเห็นปริบทขั้นสองเรียกว่าเป็นการมองเห็นได้แม้วัตถุของการมองเห็นจะไม่ปรากฏต่อการรับรู้ การมีจินตภาพอยู่ในกรณีนี้ Hannay กล่าวว่า "ถ้าเหมาะสมที่จะบรรยายการมีจินตภาพว่าเป็นการมองเห็นซึ่งไม่เกิดจากการรับรู้ แล้ว ต้องเหมาะสมด้วยที่จะพูดว่าในการมีจินตภาพ เราสามารถมองเห็นจินตภาพได้จริง" (1973 : 162) เขาแบ่งประเภทการมองเห็นโดยอ้างอิงจากทัศนะของ Anscombe คือ หนึ่ง การมองเห็นวัตถุกายภาพและ สอง การมองเห็นวัตถุของความตั้งใจ (intentional seeing) วัตถุของความตั้งใจเป็นกรรมตรงของกริยาที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจ การคิดถึง การบูชา(พระเจ้า) และกริยาที่เกี่ยวข้องกับผัสสะ เช่น การมองเห็น Anscombe เห็นว่าข้อความซึ่งมีกริยาที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจจะจริงได้ต้องมีคุณสมบัติสามประการ คือ หนึ่ง กรรมของกริยานั้นเป็นไปได้ที่จะไม่มีอยู่ (possible non - existence of the object) สอง คำบรรยายที่แตกต่างกันของกรรม หรือวัตถุนั้นไม่สามารถแทนกันและกันได้ เมื่อวัตถุนั้นมีอยู่ (non - substitutability of different descriptions of the object, where it does exist.) และสาม วัตถุนั้นเป็นไปได้ที่จะไม่มีลักษณะกำหนดแน่นอน (possible indeterminacy of the object) (ดู Anscombe 1981 : 5) และ Anscombe กล่าวว่า

ขณะที่จำต้องมีวัตถุของความตั้งใจของการมองเห็น ไม่จำเป็นต้องมี
 วัตถุทางกายภาพปรากฏอยู่ด้วยเสมอ นั่นคือ "X มอง A" ซึ่ง
 "มอง" ใช้แบบกายภาพ สื่อข้อความว่า "X มอง__"
 ซึ่ง"มอง"ถูกใช้เป็นกริยาเชิงความตั้งใจได้ แต่ไม่ใช่ในทางกลับกัน
 ไม่ได้* (Anscombe 1981: 5)

หมายความว่า การมองเชิงกายภาพ จะมีการมองเชิงความตั้งใจแฝงอยู่ด้วยเสมอ
 Hannay ตีความว่าความแตกต่างระหว่างการมองแบบความตั้งใจและการมองแบบ
 กายภาพอยู่ที่การมองแบบความตั้งใจไม่มีวัตถุของการรับรู้ ดังนั้นการมีจินตภาพเป็น
 การมองแบบความตั้งใจ และเขากล่าวว่า

ถ้าเป็นไปได้ที่จะมองอะไรอย่างตั้งใจเพียงอย่างเดียวโดยไม่มี
 สิ่งปรากฏต่อการรับรู้หรือมองแบบกายภาพแล้ว การที่เราสามารถ
 ดูเหมือนมองเห็นได้ในเวลาหลับตา เราควรใช้หลักการนี้ แม้จะขัดกับ
 เหตุผลและประสบการณ์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าจินตภาพสามารถปรากฏ

*While there must be an intentional object of seeing,
 there need not always be a material object. That is to say
 "X saw A" where "saw" is used materially, implies some
 proposition "X saw__" where "saw" is used intentionally;
 but the converse does not hold.

ต่อการรับรู้ได้เช่นกัน แทนที่จะแสดงให้เห็นว่าการมีจินตภาพ

ไม่ใช่การมองเชิงความตั้งใจ" (1973 : 163)

ดูเหมือนจากหลักการของ Anscombe ทำให้การมีจินตภาพซึ่งเป็นการมองแบบความตั้งใจไม่สามารถทำได้เพราะต้องมีการมองแบบกายภาพก่อนจึงจะมีการมองแบบความตั้งใจได้ Hannay จึงเสนอให้การมีจินตภาพเป็นการมองที่อยู่ในเงื่อนไขของการมองวัตถุด้วย เขาขยายความหมายของ "สสาร" (matter หรือ stuff) ให้

รวมถึงสิ่งใดก็ตามซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งกายภาพ หรือถ้าเป็นสิ่งกายภาพก็ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งซึ่งวัดได้ และสิ่งนั้นสามารถมีคุณสมบัติของรูปภาพได้. . . ภาพลักษณ์ไม่ว่าจะเป็นจินตภาพหรือไม่ เป็นการมองสสารเชิงรูปภาพ เรามองมันอย่างวัตถุ แต่ไม่ใช่ในความหมายที่สื่อความว่าสิ่งซึ่งเราเห็นอย่างเป็นวัตถุจะเป็นวัตถุแบบกายภาพ * (Hannay 1973 : 177)

*In order to loosen the hold of the idea that only public object can have pictorial properties we might introduce the notion of "matter" (or "stuff") to include whatever not necessarily material thing, of if material not necessarily measurable thing, can possess pictorial properties among others. . . . an image, whether mental or not, is to see some pictorial matter. We see it materially, but not in sense that entails that what we see materially is a material object. . .

Hannay เห็นว่าการมีจินตภาพหรือการนึกภาพมีลักษณะร่วมกับกับการรับรู้ หรือ การมองด้วยผัสสะตาตรงที่ทั้งคู่มีเนื้อหาเชิงสายตา (visual content) ปรากฏอยู่ ดังนั้นเมื่อเรามองภาพและเมื่อมีจินตภาพ สิ่งที่ปรากฏต่อเราคือ สสารเชิงรูปภาพ (pictorial matter) เขากล่าวว่า "การมีจินตภาพ และ "การมองสิ่งซึ่งถูกแทน" (represented) บ่งถึงประสบการณ์เชิง สายตาโดยเปรียบเทียบ และทั้งคู่ต้องการวิตถุเชิง"สสาร" ถ้าไม่มีจินตภาพ ก็ไม่มีการมีจินตภาพ (imaging)" (Hannay 1973:181) ดังนั้นการมีจินตภาพจึง อยู่ในขอบเขตของการมองเชิงกายภาพได้โดยขยายความหมายของคำว่า "สสาร" ออกไป และจินตภาพคือวิตถุของการมองนั้น

ข้อแย้งของ Hannay อาจจะช่วยให้เราเข้าใจทัศนะของเขามากขึ้น เขาแย้ง White และ Ishiguro White มีข้อโต้แย้งดังนี้ การ นึกภาพหรือการมีจินตภาพไม่ใช่การมองแบบเดียวกับการมองสิ่งที่เกิดจากการ รับรู้ และจะใช้คำว่า มองเห็น ในการมีจินตภาพไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่มีวิตถุเชิง ความตั้งใจของการมีจินตภาพ แต่ที่จริงแล้ว White ต้องการแย้ง Anscombe ด้วยว่าการมองในปริบทชั้นสอง รวมทั้งการมีจินตภาพด้วยนั้นไม่อยู่ในเกณฑ์หรือ เงื่อนไขในการมองแบบตั้งใจ Whiteแย้งว่าในปริบทชั้นสองซึ่งมีการมองอยู่สองกรณี นั้นไม่มีวิตถุเชิงความตั้งใจ การมองสองกรณีคือ หนึ่ง การมองสิ่งซึ่งดูเหมือนเช่น มายาภาพ (illusion)ซึ่งสามารถหาสิ่งที่บ่งถึงเป็นสิ่งที่ปรากฏต่อการรับรู้ได้ และ สอง ไม่มีสิ่งที่ปรากฏต่อการรับรู้ นั้น เช่นอาการประสาทหลอน ความฝัน จินตนาการ

กรณีแรกคือ การมองสิ่งซึ่งดูเหมือนเป็น X White เห็นว่าไม่ใช่ การมองแบบตั้งใจ เพราะว่า หนึ่ง อาจมี X ที่มีอยู่ สอง การบรรยายที่เป็นจริง

ต่อสิ่งซึ่งเราอาจแทนได้ด้วย "สิ่งซึ่งดูเหมือน X" และ สาม แยกความแตกต่าง
ไม่ได้ระหว่างความแน่นอนที่ว่าสิ่งนั้นจริง ๆ แล้วเป็นเช่นไรกับความไม่แน่นอนที่
สิ่งซึ่งเราเห็นเป็นลักษณะของสิ่งซึ่งดูเหมือน Hannay ตีความว่า White กล่าว
เสนอว่าเมื่อเรารับรู้สิ่งที่ปรากฏว่าเป็น Y และไม่ว่าคำบรรยายของเราจะออก
ห่างจาก Y มากเพียงใด เราพูดได้เพียงว่าสิ่งซึ่งเราเห็นคือ Y ไม่ใช่วัตถุ
ของความตั้งใจ X

Hannay แย้งว่าการเห็นภาพมัวเป็นการมองแบบตั้งใจ และภาพมัวนั้น
เป็นวัตถุของความตั้งใจเพราะสำหรับการมองแบบกายภาพ (Y) มีนัยของการมอง
แบบตั้งใจ(X)ด้วย นอกจากนี้ Hannay ยังอธิบายว่าเนื้อหาของประสบการณ์ทาง
สายตาไม่มีการแบ่งขีดระหว่าง "การมองภาพมัว การมองภาพที่ดูเหมือนว่ามัว การ
มองภาพโดยไม่เห็นภาพใด ๆ และการมองภาพมัวโดยไม่เห็นอะไรเป็นภาพมัว
(Hannay 1973:166)

White กล่าวถึงการมองตัวแทน (representation) ของสิ่งว่า
ไม่มีวัตถุของความตั้งใจ ตัวอย่างเช่น มองภาพวาดของเสือ หรือมองเสือ
ของเล่น ทั้งสองกรณีเราพูดได้เพียงว่า เรามองสิ่งซึ่งเหมือนเสือนั่น
Hannay เห็นว่าการบรรยายประสบการณ์ในการมองตัวแทน มีวัตถุของความ
ตั้งใจได้ ภาพของเสืออาจทำให้เห็นภาพหลอนของเสือได้ เพราะประสบการณ์
ทางสายตาของการมองเหมือนกัน แต่ "การมอง" เป็นแบบความตั้งใจในกรณีนี้
เพราะว่า "การบรรยายประสบการณ์ของผู้มองภาพเป็นการบรรยายที่เหมาะสมจะ
ใช้คำ เช่น "เสือนั่น" เพื่ออ้างถึงเสือซึ่งดูเหมือนจะอยู่ตรงนั้น ไม่ใช่ภาพเสือ
ที่จิตรกรสร้างขึ้น และไม่ใช่เสือในใจหรือที่เป็นตัวแบบของจิตรกร" (Hannay 1973:
169) เราไม่ได้มองเสือซึ่งดูเหมือนอยู่ตรงนั้นอย่างกายภาพ แต่ "คำบรรยาย

ที่เรามีสื่อสิ่งที่เราเห็นรวมถึงคำบรรยายถึงสิ่งซึ่งเราไม่ได้เห็นในโลกภายนอกแต่
 อยู่ที่ดูเหมือนว่าเห็นอยู่ตรงนั้น (seems to be there)" (Hannay 1973:170)
 การมองแบบตั้งใจเป็นส่วนหนึ่งในการบรรยายการมองวัตถุกายภาพ Hannay
 กล่าวว่า

ถ้าไม้ที่มองดูงอเป็นไม้ตรง หรือถ้าพูดถึงสิ่งที่เราเห็นว่า
 เหมือนปีเตอร์แต่ไม่ใช่ตัวปีเตอร์จริง คำบรรยายของสิ่ง
 ซึ่งเราเห็นจะรวมเอาคำบรรยายสิ่งซึ่งเราไม่ได้เห็นอย่าง
 กายภาพด้วย นั่นคือ ไม้งอ และตัวปีเตอร์จริง ประเด็น
 คือ คิดที่จะปฏิเสธว่าเราเห็นไม้งอหรือตัวปีเตอร์ ที่คิด
 ไม่ใช่เพราะว่าเราคิดหรือเชื่อจริง ๆ ว่าเราเห็นสิ่งเหล่านี้
 อย่างกายภาพ แต่ไม่ว่าเราจะเห็นคิดหรือไม่ก็ตาม เราคิด
 เพราะอย่างน้อยประสบการณ์ทางสายตาเองสนองตอบต่อ
 การบรรยายว่า "ลักษณะปรากฏของไม้งอ" หรือ "ลักษณะ

ปรากฏของปีเตอร์ * (Hannay 1973 :170)

ลักษณะปรากฏขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมด้วยว่าจะปรากฏเป็นเช่นไร ดังนั้นสำหรับ Hannay การนึกภาพหรือการมีจินตภาพมีส่วนประกอบของการรับรู้และเราสามารถบรรยายเนื้อหาทางสายตาได้ โดยไม่ต้องยืนยันการมีอยู่ของวัตถุเชิงกายภาพ และ "การนึกภาพคือกรณีซึ่งไม่มีข้อสงสัยเรื่องการยืนยันการมีอยู่" (Hannay 1973 :173)

กรณีที่สองของการมองในบริบทขั้นที่สอง คือ การมองโดยไม่มีสิ่งปรากฏต่อการรับรู้ เช่น มีอาการประสาทหลอน ความฝัน จินตนาการ White เห็นว่า กรณีนี้เรารู้เหมือนเห็นสิ่งต่าง ๆ เราไม่ได้มองเห็นจริง ๆ ถ้าจะใช้คำบรรยายที่ชัดเจนต่อประสบการณ์นั้น เราต้องพูดว่าเราฝันว่าเราจินตนาการว่าเราเห็น . . .

*If the stick that looks bent is straight, or if it is only a speaking likeness of Peter that one sees and not Peter in person, then the description of what one sees will include a description of what one does not see materially namely a bent stick and Peter in person. The point is that it would be wrong to deny that one saw such a stick or Peter in person at all : wrong not because, at least for a time, one thought, i.e. genuinely believed, that one saw these things materially, but because, whether or not one was mistaken, the visual experience in itself, at least in part, answered to the description "characteristic appearance of bent stick" or "characteristic appearance of Peter."

Hannay · แย้งว่าการมีจินตภาพและการรับรู้มีลักษณะร่วมกันที่สามารถบรรยายประสบการณ์การรับรู้โดยการใช้ "การมองเห็น" อย่างตั้งใจได้และมีความบรรยายต่อสิ่งร่วมกันเป็นวลีที่เป็นกรรม ดังนั้นการพูดอย่างชัดเจนไม่ได้แสดงว่าคน ๆ นั้นไม่เห็นเสือ (Hannay 1973:174) หรือการพูดอย่างชัดเจนว่าเราฝันหรือจินตนาการว่าเห็นเสือ ก็เป็นการใช้คำว่ามองเห็นอย่างตั้งใจ และเสือก็เป็นวัตถุของความตั้งใจ

ข้อโต้แย้งของ Ishiguro เห็นว่า การมีจินตภาพคล้ายกับการมอง X เป็น Y แต่ต่างกันตรงที่การมีจินตภาพไม่มีวัตถุ X แต่มีเพียงการมองเป็น Y นั้น Hannay แย้งว่ามีวัตถุที่ตรงกันกับวัตถุ X ที่ถูกมองเป็น Y ได้ เขาตีความว่าการมอง X เป็น Y มีลักษณะเดียวกับการมองแบบตั้งใจ ดังนั้นการมีจินตภาพจึงต้องมีวัตถุที่ตรงกันกับ X จึงจะมีจินตภาพได้

การมองภาพพิมพ์เป็นภาพของเพื่อนของเราที่มีวัตถุที่ตรงกันกับภาพพิมพ์และการนึกภาพเพื่อน ก็มีวัตถุที่ตรงกันกับภาพพิมพ์ด้วย การนึกภาพจึงจะเกิดขึ้นได้ Hannay แยกความแตกต่างระหว่าง หนึ่ง ภาพพิมพ์ที่เป็นกลุ่มของแฉงมุมเชิงรูปภาพ หมายถึงตัววัตถุที่ต้องอยู่ในกาลและอวกาศ และสอง คุณสมบัติของภาพพิมพ์ซึ่งมีแฉงมุมเชิงรูปภาพเป็นคุณสมบัติเชิงรูปภาพอันหนึ่ง "ดังนั้นโดยหลักการแล้ว ไม่มีข้อแย้งอะไรถ้าจะยอมให้สิ่งซึ่งมีเพียงคุณสมบัติเชิงรูปภาพเป็นตัวอย่างของคุณสมบัติเชิงรูปภาพ" (Hannay 1973 : 173)* ดังนั้นสำหรับ

* So there is nothing in principle against allowing pictorial properties to be instantiated by things that have only those properties, -, that they are seen to have at the time of showing.

Hannay สิ่งที่มีคุณสมบัติเชิงรูปภาพจึงไม่ได้มีเพียงวัตถุกายภาพเท่านั้น แต่รวมไปถึงสิ่งใดก็ตามที่มีคุณสมบัติเชิงรูปภาพซึ่งเขาเรียกว่า "สสาร" และทำให้ "การมีจินตภาพเป็นการมองสสารเชิงรูปภาพ" (Hannay 1973 : 177)

Hannay วิเคราะห์ว่าคุณสมบัติเชิงรูปภาพเป็นคุณสมบัติของวัตถุที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ ส่วนวัตถุที่ปรากฏต่อสายตา มีคุณสมบัติเชิงสายตา เขามีข้อโต้แย้งดังนี้ หนึ่ง คุณสมบัติเชิงรูปภาพถูกมองแบบกายภาพ ไม่ใช่ถูกมองแบบความตั้งใจ สอง หน้าที่ของคุณสมบัติรูปภาพ คือเป็นตัวแทนไปสู่สิ่งอื่น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ถูกมองว่าเป็นตัวของมันเอง แต่สาม อย่างน้อยการมองคุณสมบัติรูปภาพ อาจมองได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของภาพ หรือมีลักษณะของตัวแทนอยู่บ้างสี่ การมองคุณสมบัติรูปภาพในแบบที่เป็นตัวของมันเองจะเป็นมายาภาพ และห้า แม้คุณสมบัติรูปภาพจะเป็นเนื้อหาพื้นฐานของสิ่งซึ่งเรามองอย่างกายภาพ แต่คุณสมบัตินั้นก็ยังเป็นของสิ่งซึ่งเรามองอย่างกายภาพ Hannay กล่าวว่า

คุณสมบัติเชิงรูปภาพอาจประกอบด้วยสิ่งซึ่งไม่ใช่ภาพ เช่น อนุภาคของสีส้ม และคุณสมบัติรูปภาพยังอยู่ในความสัมพันธ์แบบไม่ใช่รูปภาพของการเป็นส่วนประกอบขององค์ประกอบเหล่านี้ (Hannay 1973 : 179)

และ

โดยสรุปแล้ว คุณสมบัติรูปภาพ ต่างจากคุณสมบัติเชิงสายตา
อื่น ๆ ของวัตถุที่ปรากฏหรือ Y ตรงที่เป็นตัวอย่างหนึ่งของ
คุณสมบัติ ซึ่งแสดงสภาพปรากฏของตัวอย่างของมันโดยวัตถุที่
ไม่ได้ปรากฏหรือ X (Hannay 1973 : 179) *

นั่นคือเมื่อเรามอง Y เป็น X คุณสมบัติเชิงรูปภาพเป็นตัวอย่างหนึ่งของคุณสมบัติ
ของวัตถุที่ไม่ปรากฏคือ X Hannay สรุปว่ามีวัตถุที่สอง (second object)
หรือวัตถุที่ตรงกันกับการมอง Y เป็น X และเรามองเห็นวัตถุนั้นได้ การที่เรา
ไม่สามารถถามคำถามแบบที่ Shorter ตั้งขึ้นว่าถ้าจินตภาพเป็นวัตถุแบบหนึ่ง เรา
ต้องใช้คำถามแบบเดียวกับที่ถามถึงวัตถุทั่วไปต่อจินตภาพได้ด้วย เช่นว่า จินตภาพ
เมื่อวานนี้ยังคงอยู่หรือไม่ Hannay ตอบว่า "เป็นเพราะว่าการมีจินตภาพทำให้
เราไม่สามารถหาเอกลักษณ์ที่ต่อเนื่องของวัตถุที่เราเห็น" (Hannay 1973 : 181)
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีวัตถุนั้น เพราะ "หากจินตภาพไม่มีอยู่ การสร้าง
จินตภาพก็คงไม่มีด้วย" (Hannay 1973 : 181)

Hanfing มีความเห็นเช่นเดียวกัน แต่เขามีข้อโต้แย้งต่างออกไป
เขาเห็นว่าการมองด้วยสายตาและมองเห็นด้วยใจมีลักษณะบางอย่างร่วมกัน ลักษณะ

*In sum, a pictorial property is distinguished from
other visible properties of a present object Y by being,
usually by virtue of its configuration, that peculiar
instantiation of a property that present the appearance of
its instantiation by an absent object X.

ลักษณะที่เหมือนกันระหว่างจินตภาพและวัตถุกายภาพ คือ ประสบการณ์ในการมอง วัตถุ X เหมือนประสบการณ์ในการมีจินตภาพของ X เขาวิจารณ์ว่าทัศนะของ Ishiguro และ Dilman เป็นทฤษฎี Drop - out คือทฤษฎีที่เห็นว่าการมีจินตภาพเหมือนการมองเป็น Y เท่านั้น ไม่มี X สำหรับ Hanfling มโนทัศน์ของการมอง X เป็น Y เป็นมโนทัศน์เชิงสัมพันธ์ คือต้องมีวัตถุสองอันที่สัมพันธ์กันคือ X และ Y จะทิ้งตัวใดตัวหนึ่งไม่ได้ ดังนั้นตัวอย่างของ Ishiguro ที่กล่าวว่า เมื่อมองภาพ X เป็น Y เมื่อภาพนั้นหายไปหรือ X หายไป หรือมีร่องรอยเล็กน้อยเหลืออยู่ สิ่งที่เราเห็นเป็น Y ยังคงอยู่ในใจเรานั้น คือการมีจินตภาพของ X ตัวอย่างนี้จึงไม่ถูกต้องนัก เพราะหากสมมติว่าส่วนที่เหลือร่องรอยไว้เป็นเพียงจุดเล็ก ๆ จุดเดียว เราจะยังพูดว่าเรามองจุดนั้นเป็นจินตภาพของ X อยู่หรือไม่ ตัวอย่างของ Ishiguro ต่างจากตัวอย่างการมองเป็นเป็น กระต่าย หรือมองกระต่ายเป็นเปิดของ Wittgenstein เพราะตัวอย่างของ Wittgenstein รูปนั้นมีนัยที่กำหนดการมองอยู่แล้วทำให้เป็นเปิดหรือกระต่าย จะมองเป็นสิ่งอื่น เช่นจานบินหรือเด็กไม่ได้ แต่ตัวอย่างของ Ishiguro กลับมองเป็นสิ่งอื่นได้ เพราะจุดเล็ก ๆ ที่เหลืออยู่บนรูปถ่ายนั้น ไม่ได้กำหนดว่าเราต้องมองจุดนั้นเป็นรูปของใครบางคน ดังนั้นจึงทำให้ Ishiguro สรุปว่าการมีจินตภาพคือการมองเป็น Y ได้โดยไม่ต้องมี X ซึ่งข้อสรุปนี้ขัดแย้งกับมโนทัศน์ของการมอง X เป็น Y และจินตภาพต้องอยู่บนความสัมพันธ์แบบเดียวกัน นั่นคือต้องมีทั้งวัตถุ X และ Y ในการมีจินตภาพ

ทัศนะสุดท้ายซึ่งวิจารณ์ทัศนะของ Hannay เป็นหลักและเสนอการอธิบายจินตภาพต่างออกไปคือทัศนะของ Audi เขาเห็นว่าการอธิบายว่าจินตภาพเป็นวัตถุแบบหนึ่งไม่น่าเชื่อถือพอ และประสบปัญหามาก เขาเสนอว่าทฤษฎีที่ง่ายกว่าและอธิบายจินตภาพได้ดีกว่าคือการอธิบายแบบคุณสมบัติ (property account)

Audi เห็นว่าข้อโต้แย้งของ Hannay คือการมีจินตภาพหรือการมองเห็นด้วยใจ มีลักษณะบางอย่างร่วมกันกับการมองเห็นด้วยตา และการมองเห็นด้วยตามีวัตถุรองรับเสมอ ดังนั้นการมองเห็นด้วยใจจึงมีวัตถุรองรับด้วย นั่นคือจินตภาพมีอยู่ และเป็นวัตถุแบบหนึ่ง แต่จินตภาพไม่ใช่ทั้งวัตถุกายภาพและวัตถุนามธรรม และดูเหมือนจะเป็นวัตถุแบบความตั้งใจ แต่กลับมีความหมายเกินกว่าวัตถุแบบความตั้งใจ

Audi เห็นว่าทัศนะเช่นนี้ไม่น่าเชื่อถือพอ ด้วยเหตุว่าการอธิบายจินตภาพเป็นวัตถุนั้นเป็นการอธิบายที่ไม่ชัดเจน และ Hannay ไม่ได้แสดงรายละเอียดว่าการที่จินตภาพเป็นวัตถุนั้นเป็นอย่างไร" (1978 : 353) และไม่ได้วิเคราะห์การมองเห็นด้วยตากายและมองเห็นด้วยใจอย่างเพียงพอ Audi เห็นด้วยว่าในการใช้ภาษาตามปกติ เราพูดถึงการมีจินตภาพราวกับว่าเป็นการมองแบบหนึ่ง "แต่ก็เป็นเพียงการแสดงให้เห็นว่าการพูดถึงการมองด้วยใจเป็นเรื่องปกติ แต่ไม่ได้สื่อความว่ามีวัตถุใดที่เรามองเห็นว่า "อยู่ตรงนั้น" (Audi 1978 : 354) แต่ Hannay เห็นว่ามีการสื่อความเช่นนั้น แต่ปัญหาคือจินตภาพ ซึ่งเป็นวัตถุสำหรับ Hannay ไม่ได้มีลักษณะเดียวกับวัตถุของการมองเห็นด้วยตา หรือ เป็นวัตถุในความหมายปกติ แต่เมื่อ Hannay วิเคราะห์ทัศนะอื่น เขากลับโต้แย้งราวกับว่าจินตภาพเป็นวัตถุในความหมายปกติ

Audi ยกตัวอย่างที่ Hannay วิเคราะห์ Dennett เมื่อ Dennett กล่าวถึงปัญหาที่ว่าจินตภาพจะเหมือนวัตถุที่มีรายละเอียดแน่นอนหรือมีคุณสมบัติแน่นอนได้อย่างไร ในขณะที่จินตภาพเองมีลักษณะที่ไม่สามารถกำหนดคุณสมบัติได้แน่นอน ตัวอย่างเช่น การมองเห็นสีในใจ เราไม่สามารถนับจำนวนลายเส้นได้แน่นอน สีที่เห็นไม่ได้มีคุณสมบัติของตัวเอง Hannay แย้งว่าเราไม่

การมองปีแอร์* (Audi 1978 : 357)

หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือการมีจินตภาพคือการเป็นตัวอย่างคุณสมบัติของสิ่งที่มี
จินตภาพ แต่ "การที่" S มีจินตภาพของ X ไม่ได้บ่งถึงวัตถุใด แม้ว่า "X"
จะแทนตัวปีแอร์ซึ่งมีอยู่ และตำแหน่งของ "X" ไม่ได้มีสิ่งอ้างอิง**
(1978 : 357)

Audi เห็นว่าการอธิบายแบบคุณสมบัติมีข้อดีคือ หนึ่ง สามารถรักษา
ลักษณะส่วนตัว (privacy) ของจินตภาพได้โดยไม่ต้องอ้างอิงถึงวัตถุ "S มีวิธี
ส่วนตัวในการใช้ตัวอย่างคุณสมบัติ เพราะตามปกติเขาค้นคนเดียวเท่านั้นที่รู้ได้
โดยตรงว่าเขากำลังมีจินตภาพ X" (Audi 1978 : 357) และขณะเดียวกันก็มี

*The term replacing "X" can then be construed, in the context, as specifying (at least in part) what image - property S is instantiating. Thus just as S's having a conception of X requires neither that there exist an object of which S has a conception, nor that S stand in a relation to an object called a conception, S's having an image of X requires no such objects. To image Pierre would be to instantiate a property whose instantiation is in a significant way like the experience of seeing Pierre.

**"S's image of X" does not designate an object even when "X" "stands for" Pierre, who exists ; and in it the position of "X" is not referential.

"เกณฑ์สาธารณะสำหรับกลุ่มคำคุณสมบัติ "มีจินตภาพ X" " (Audi 1978) สอง
 เมื่อกล่าวถึงจินตภาพ มักเข้าใจกันว่าเป็นจินตภาพทางสายตามากกว่าประสาท
 สัมผัสส่วนอื่น ๆ เช่น เสียง สัมผัส . . . ดังนั้นจึงเป็นข้ออ้างที่สนับสนุนพวกที่
 อธิบายจินตภาพแบบวัตถุ Audi เห็นว่าหากพิจารณาจินตภาพทางประสาทสัมผัส
 ส่วนอื่น ๆ จะทำให้ข้อสรุปของพวกที่อธิบายจินตภาพแบบวัตถุอ่อนลง เช่นการมี
 จินตภาพของเสียง ของกลิ่น จินตภาพคงเป็นวัตถุไม่ได้ แต่เหตุที่มักเห็นว่า
 จินตภาพทางสายตามีลักษณะเหมือนวัตถุมากกว่าอาจเป็นเพราะจินตภาพทางสาย-
 ตามีส่วนของประสาทสัมผัสส่วนอื่น ๆ ค่อนข้างน้อยมีส่วนของสัมผัส เช่น
 หากมีจินตภาพสองมิติ เป็นภาพสี่ขีดแจ่มจนดูเหมือนสัมผัสได้ หรือรู้สึกถึงความ
 แข็ง ความนุ่มได้ แต่ก็ยังไม่ครบทุกประสาทสัมผัส การอธิบายจินตภาพแบบ
 คุณสมบัติไม่พบปัญหาเช่นนี้และสามารถอธิบายจินตภาพที่ไม่ใช่ทางสายตาได้ และ
 ข้อดีข้อสุดท้ายคือ Audi เห็นว่าการอธิบายแบบคุณสมบัติเป็นทฤษฎีที่ง่ายกว่า
 (simpler) คือสามารถอธิบายจินตภาพได้เท่ากับที่การอธิบายแบบวัตถุอธิบาย
 แต่ไม่พบปัญหาการอ้างการมีอยู่ของวัตถุใด ๆ

ทัศนะของนักปรัชญาที่จะกล่าวถึงอีกกลุ่มหนึ่งคือทัศนะของ D. Dennett,
 N. Block และ M. Tye ถ้าจัดแนวทัศนะตามแบบ Dennett ถือว่ากลุ่มนี้เป็น
 แนวทัศนะแบบวิทยาศาสตร์ ทั้งสามทัศนะไม่ได้โต้แย้งกันว่าจินตภาพมีอยู่จริงหรือ
 ไม่ แต่โต้แย้งกันว่าจินตภาพมีลักษณะเช่นใด ยกเว้น M. Tye ซึ่งมีทัศนะคล้าย
 R. Audi เสนอวิธีอธิบายจินตภาพอีกแบบหนึ่งซึ่งสัมพันธ์กับปัญหาสถานะการมีอยู่
 ของจินตภาพ แต่กระนั้น Tye ถือว่า เขากำสั่งเสนอทางเลือกแบบ
 Adverbialist ให้ทัศนะแบบ Dennett หรือพวก Descriptonalist และ
 ทัศนะแบบ Block หรือพวก Pictorialist

ทัศนะ Descriptonalist ของ Dennett มีข้อโต้แย้งว่าในระดับ การรับรู้ ถ้าภาพลักษณ์ (image) ที่เกิดขึ้นเป็นภาพจะเกิดปัญหาการถอยกลับไม่ ล้นสุด (infinite regress) และภาพมีลักษณะที่มีคุณสมบัติ มีรายละเอียด แน่นนอน แต่เราไม่สามารถหารายละเอียดแน่นนอนของจินตภาพได้ ดังนั้นจินตภาพ ไม่ใช่ภาพ ถ้าอธิบายจินตภาพในลักษณะที่เป็นการบรรยายแบบหนึ่งจะไม่พบปัญหา แบบนี้

มนทัศน์ของภาพลักษณ์คือการแทนสิ่งบางสิ่ง และอย่างน้อยภาพลักษณ์ ต้องมีคุณสมบัติร่วมหรือเหมือนกับสิ่งที่แทนหนึ่งประการ เช่นภาพลักษณ์ของส้ม อาจ ไม่จำเป็นต้องเป็นสีส้ม แต่เป็นภาพขาวดำ รูปส้ม แต่ถ้าภาพลักษณ์ของส้มเป็นรูป สีเหลี่ยมสีดำ เราคงไม่เรียกว่าเป็นภาพลักษณ์ แม้ว่ารูปนั้นอาจจะ เป็นภาพลักษณ์ หรือเขียนกำกับไว้ว่าเป็นรูปของส้ม ดังนั้นภาพลักษณ์จึงต้องมีลักษณะเหมือนกับสิ่ง ที่มันแทนด้วย การใช้คำว่า "จินตภาพ" (mental image) จึงอาจจะผิดพลาด ได้ Dennett กล่าวว่า "จินตภาพเหมือนภาพเชิงกายภาพ (physical image) ตรงไหน ภาพวาดและภาพถ่าย เป็นภาพลักษณ์ตัวอย่างของเรา ถ้าจินตภาพไม่ เหมือนสิ่งพวกนี้ การใช้คำว่า "ภาพลักษณ์" ก็ผิดพลาด . . ." (1986 : 133) ดูเหมือนว่าคำที่ถูกต้องสำหรับ Dennett คือการบรรยายทางจิต (mental description) มากกว่าคำว่าจินตภาพหรือภาพทางจิต

Dennett แบ่งการอธิบายเป็นสองระดับ คือหนึ่ง การอธิบายใน ระดับ Sub-Personal หรือการอธิบายว่าภาพลักษณ์เป็นการรับรู้แบบหนึ่ง หรือ เป็นองค์ประกอบของการรับรู้ ซึ่งการอธิบายระดับนี้แสดงให้เห็นว่าไม่มีภาพลักษณ์ เกิดขึ้น และสอง การอธิบายระดับ Personal ซึ่งอธิบายได้ว่าจินตภาพเป็น การบรรยายแบบหนึ่งหรือเป็นภาพลักษณ์แบบไม่ใช่ภาพ (non - imagistic

image)

ประการแรก การอธิบายในระดับ Sub - Personal คือการอธิบายในระดับกายภาพ และดูว่าภาพลักษณ์ทำงานอย่างไร โดยพิจารณาจากกระบวนการการรับรู้ หรือเมื่อมีการรับรู้แล้วทำให้เกิดภาพลักษณ์ ปัญหาที่เกิดขึ้นคือจะต้องมีผู้รับรู้คอยดูภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นเสมอว่าเป็นภาพลักษณ์ของสิ่งใด Dennett ยกตัวอย่าง

สมมุติว่ามีคนบ้าคนหนึ่ง เอากล้องโทรทัศน์ติดไว้ในรถและเชื่อมสายต่อเข้ากับจอภาพซึ่งอยู่ในกระโปรงรถ เพื่อให้เครื่องยนต์เห็นว่ารถกำลังไปทางไหน ความประหลาดของการทำเช่นนี้คือแม้จะมีภาพลักษณ์เกิดขึ้น แต่ไม่มีคนหรือสิ่งใดเป็นผู้รับรู้หรือดูภาพนั้น (Dennett 1986 : 134)

ดูเหมือนว่า Dennett กำลังเปรียบเทียบกับเกิดการเกิดภาพลักษณ์สำหรับคน เมื่อเรารับรู้สิ่งภายนอกและจินตภาพเป็นผลจากการรับรู้ นั้น "เราต้องสมมุติว่ามีผู้รู้นั่งอยู่หน้าภาพลักษณ์นั้น และสมมุติให้มีผู้รู้นั่งหน้าภาพลักษณ์ก่อนหน้านี้ และเป็นเช่นนี้ต่อไปไม่สิ้นสุด" (Dennett 1986 : 134) และแม้เมื่อถึงภาพลักษณ์สุดท้ายในกระบวนการรับรู้เชิงกายภาพ ภาพลักษณ์นั้นก็อาจเป็นเพียงภาพลักษณ์ที่เกิดจากการกระตุ้นของเป็อในลูกตา และในที่สุดก็อาจเป็นเพียงกระบวนการทางสมอง ดังนั้น การอธิบายในระดับ Sub - Personal จะเห็นว่าจินตภาพไม่ได้เกิดขึ้นในสมอง แต่เป็นเพียงกระบวนการทางประสาทเท่านั้น

ประการที่สอง การอธิบายในระดับ Personal Dennett

กล่าวว่า "การจินตนาการเป็นการวาดภาพด้วยคำพูดหรือการบรรยาย และไม่ใช่อการสร้างภาพ" (Dennett 1986 : 135) และ "จินตภาพรวมทั้งการมองเห็น

และอาการประสาทหลอนก็มีลักษณะเป็นการบรรยาย" (Dennett 1986 : 136)

กรณีจินตภาพ Dennett เห็นว่าหากอธิบายจินตภาพว่าเป็นการบรรยายแบบหนึ่ง จะแก้ปัญหานี้ได้ คือหากการมีจินตภาพเป็นการสร้างภาพ สิ่งที่ภาพนั้นต้องมีคือรายละเอียดต่าง ๆ แต่ถ้าจินตภาพเป็นการบรรยายแบบหนึ่ง จินตภาพนั้นไม่จำเป็นต้องบอกรายละเอียดทุกอย่าง ตัวอย่างเช่น ถ้าเราบรรยายถึงผู้ชายตัวสูง มีขาเป็นไม้ เราไม่จำเป็นต้องบอกว่าเสื้อผ้าของเขา มีสีอะไร เขาใส่หมวกหรือไม่ แต่คำบรรยายเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าเสื้อผ้าของเขาไม่มีสี หรือว่าเขาไม่ใส่หมวก แต่ถ้าเราวาดภาพผู้ชายคนนั้น เราเสี่ยงไม่ได้ที่จะต้องวาดว่าเขาใส่หมวกหรือไม่ "ถ้าเราเขียนคำบรรยายของคน ๆ หนึ่ง คงเป็นเรื่องไร้สาระถ้าใครจะพูดว่า คำบรรยายของเราจะต้องบอกด้วยว่าผู้ชายคนนั้นใส่หมวกหรือไม่ คำบรรยายของเราอาจจะสั้นหรือไม่มียละเอียดได้ตามที่เราต้องการ (Dennett 1986 : 135)

กรณีของการมองเห็น เช่นเดียวกับกับการมีจินตภาพ Dennett เห็นว่าการรับรู้มีลักษณะเหมือนการบรรยาย เวลาที่เรารับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว เราไม่ได้เก็บรายละเอียดของทุกสิ่ง แต่เราสนใจเฉพาะบางอย่างเท่านั้น Dennett ยกตัวอย่างงานเขียนของดอลสตอยกับภาพยนตร์ที่สร้างจากงานของเขา เขากล่าวว่า "ผลสุดท้ายของการรับรู้ หรือสิ่งซึ่งเราตระหนัก ถึงเมื่อเรารับรู้ บางสิ่งบางอย่างนั้น เหมือนงานเขียนของดอลสตอยมากกว่าเหมือนภาพยนตร์" (Dennett 1986 : 136) ในหนังสือของดอลสตอย เขาไม่ได้บอกว่ามีตาของตัวละคร เป็นสีอะไร แต่ในภาพยนตร์ ตัวละครมีสีตาที่แน่นอน หรือยกตัวอย่างลายเสือ ปัญหาที่ว่าเมื่อเราเห็นเสือ, จินตนาการเสือ, ผันถึงเสือ เสือตัวนั้น จำเป็นต้องมีจำนวนลายที่แน่นอนหรือไม่ ถ้าหากการเห็น การจินตนาการ ความฝัน มีลักษณะเป็นการนึกภาพ ภาพนั้นก็จำต้องเป็นไปตามกฎของภาพลักษณ์

ทั่วไป นั่นคือต้องมีลักษณะที่เหมือนสื่อจริง ดังนั้นจึงต้องสามารถนับจำนวนลาย
 ใต้แน่นอน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือเราทำเช่นนั้นไม่ได้ ถ้าหากการเห็น การจินตนาการ
 ความฝันมีลักษณะเป็นการบรรยาย คำตอบเรื่องจำนวนลายสื่อไม่จำเป็นต้อง
 ตอบให้แน่นอนลงไป เราอาจบรรยายเพียงว่าลายเสนอนั้น "มีจำนวนมาก"
 หรือยกตัวอย่างการมองเปิดเป็นกระต่าย หรือมองกระต่ายเป็นเปิด Dennett
 เห็นว่าความแตกต่างระหว่างการมองครั้งแรกเป็นสิ่งหนึ่ง และมองครั้งหลัง
 เป็นอีกสิ่งหนึ่งนั้น สิ่งที่เปลี่ยนไปไม่ใช่ภาพ (image) บนกระดาษหรือในเยื่อ
 ลูกตา แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือคำบรรยายนั้น ซึ่งมีได้มากกว่าหนึ่งคำบรรยาย
 และเช่นเดียวกับกับในกรณีอาการประสาทหลอน อธิบายได้ว่าเป็นเพียงการมี
 "รายงาน" ของสายตาซึ่งเกิดจากอาการผิดปกติทางประสาท

สาเหตุหลักประการหนึ่งที่ทำให้ Dennett อธิบายการมีจินตภาพว่า
 เป็นคำบรรยาย เนื่องจากเขาต้องการปฏิเสธการพินิจภายในและเห็นว่าการพินิจภายใน
 ทำให้เราต้องตกงำตักของการคิดว่าจินตภาพเป็นภาพ และ "มักมีการใช้การ
 พินิจภายในว่าเป็นตัวบอกว่าความรู้ตัว (consciousness) เต็มไปด้วยสิ่งและ
 คุณสมบัติประหลาดมากมาย ซึ่งทฤษฎีที่อธิบายจิตแบบกายภาพไม่สามารถอธิบายได้
 (Dennett 1986 : 132) ดังนั้นการอธิบายปรากฏการณ์ทางจิตว่ามีลักษณะเป็น
 คำบรรยายจึงตัดปัญหาการพินิจภายในออกไป และไม่ต้องยืนยันว่าปรากฏการณ์
 ทางจิตเป็นสัตทางประสาท (neural entity) แบบที่ทฤษฎีกายภาพล้วน ๆ
 มักอธิบาย

Block วิจารณ์ทัศนะแบบ Descriptivist โดยเฉพาะ
 Dennett ว่าเป็นการใช้เหตุผลผิด (fallacy) เกี่ยวกับรูปภาพ และ Block
 ต้องการปกป้องทฤษฎี Pictorialist จากตัวอย่างการมีจินตภาพของลายสื่อ
 การใช้เหตุผลผิดเกี่ยวกับรูปภาพคือมีข้ออ้างว่า หนึ่ง ภาพของสื่อลายต้องมี

จำนวนลายที่แน่นอน สอง จินตภาพของเสือลายไม่มีจำนวนลายที่แน่นอน ดังนั้นสรุปว่าจินตภาพไม่ใช่ภาพ Block มีข้อโต้แย้งสองประเด็น หนึ่ง ข้ออ้างที่หนึ่งไม่จริง เพราะภาพ มีลักษณะที่กำหนดไม่แน่นอนได้ โดยพิจารณาจากตัวอย่างคนใส่หมวก และสอง จากตัวอย่างคนใส่หมวก สามารถนำมาแย้งตัวอย่างลายเสือได้

ประการแรก ประเด็นมโนทัศน์ของภาพ และการแทนสิ่ง จากตัวอย่างผู้ชายใส่หมวก สำหรับ Dennett การวาดภาพมีทางเลือกสามประการ คือ หนึ่งผู้ชายใส่หมวก สอง ไม่ใส่หมวก สาม ไม่บ่งรายละเอียดอย่างชัดเจน (explicit non - committal) เช่นมีต้นไม้บังทำให้มองไม่เห็นว่าเป็นหมวกหรือไม่ สำหรับการแทนสิ่งด้วยคำบรรยาย มีลักษณะที่ภาพไม่มีคือไม่บอกรายละเอียดโดยนัย (implicit non - committal) โดยบรรยายว่า "ผู้ชาย" คนนั้นยืนอยู่ในมุม" Block เห็นว่าภาพมีลักษณะหลังด้วย คือไม่บอกรายละเอียดโดยนัย พิจารณาได้จากตัวอย่างภาพคนที่วาดด้วย ๕ ภาพนี้ไม่ได้บอกรายละเอียดว่าคน ๆ นี้ใส่เสื้อ สวมหมวก หรือไม่บอกรายละเอียดโดยนัยเช่นเดียวกับคำบรรยาย "ผู้ชายตัวสูง" ไม่บอกรายละเอียดเรื่องเสื้อผ้า Block เรียกภาพที่ตนเองนี้ว่าเป็นภาพแบบ conventionally non - committal ตัวอย่างอื่นเช่นภาพสเก็ทหรือภาพร่างรูปคน แต่ไม่ได้วาดจำนวนนิ้วมือให้ชัดเจน หรือภาพแผนที่ ซึ่งภาพเหล่านี้มีคุณสมบัติทางสายตา เช่นใส่เสื้อ ใส่รองเท้า มีรูปร่างขนาด สี่ มีลักษณะไม่บอกรายละเอียดโดยนัย ดังนั้นการแยกความแตกต่างระหว่างภาพและการบรรยายด้วยเกณฑ์นี้จึงใช้ไม่ได้

ประการที่สอง Block เห็นว่าตัวอย่างคนใส่หมวกและตัวอย่างลายเสือไม่แตกต่างกัน เมื่อตัวอย่างแรกทำให้ข้ออ้างของ Dennett ไม่จริง ตัวอย่างหลัง

ก็เช่นกันทำให้ข้อสรุปของ Dennett ไม่จริงด้วย

Block แยกแยะว่าคุณสมบัติของสิ่งซึ่งภาพนั้นแทน (represent) ออกจากคุณสมบัติของภาพเอง ในตัวอย่างลายเสือ ปัญหาจำนวนลายที่แน่นอน นั้นอยู่ที่จำนวนลายในภาพ ไม่ใช่จำนวนลายของเสือตัวที่ถูกแทน Block เห็นว่า ภาพของเสือไม่จำเป็นต้องแทนจำนวนลายเสือที่แน่นอน "เช่น ภาพวาดที่ตีจะไม่ บอกว่ามีจำนวนลายเสือเท่าไรบนอีกด้านหนึ่งของตัวเสือ เพราะเราเห็นตัวเสือ เพียงด้านเดียว หรือตัวเสือบางส่วนอาจถูกต้นไม้บัง" (1983 : 657) ส่วน ตัวอย่างคนใส่หมวก ดูเหมือนปัญหาจะอยู่ที่ว่าคนที่ถูกแทนนั้นใส่หมวกหรือไม่ ไม่ใช่ ปัญหาว่าคนในภาพใส่หมวกหรือไม่ แต่ Block เห็นว่าประเด็นของ Dennett ไม่ได้อยู่ที่ข้อเท็จจริงแต่อยู่ที่ภาพ ดังนั้นตัวอย่างคนใส่หมวกจึงเหมือนตัวอย่าง ของลายเสือ

Block เห็นว่าเหตุที่สามารถแย้งตัวอย่างคนใส่หมวกได้ง่ายกว่า เพราะโดยทั่วไปเรานึกภาพคน ๕ ได้โดยไม่ต้องคิดถึงรายละเอียด เช่น เรื่องเสื้อผ้า แต่กรณีลายเสือ อาจ"ไม่มีภาพตามรูปแบบทั่วไปที่ตรงกันกับการ แทนความเป็นลายโดยไม่ยืนยันจำนวนลายเสือ (Block 1983 : 657) อย่างไรก็ตาม Block เห็นว่าเราอาจหาตัวอย่างภาพแบบ convention ที่ไม่ยืนยันรายละเอียดของสิ่งในภาพได้แบบภาพลายเสือ เช่น ภาพการ์ตูนที่วาด เป็นรูปหนังสือ จะวาดเป็นเส้นหยัก ๆ แทนตัวอักษร นั่นคือไม่มีรายละเอียดแน่นอนของจำนวนตัวอักษรในหน้าหนังสือนั้น ดังนั้นประเด็นเรื่องจำนวนหรือ รายละเอียดแน่นอน จึงไม่ใช่เงื่อนไขจำเป็นของมโนทัศน์ของภาพ Block เห็นว่า Dennett พลาดตรงประเด็นที่เข้าใจว่า "ภาพ" มีความหมายเดียว คือ ภาพเหมือนจริงหรือภาพถ่ายจากตัวอย่างที่ Block ยกมาจึงแย้ง Dennett ได้ว่า รายละเอียดที่แน่นอนไม่ใช่ลักษณะของภาพ ดังนั้นจึงสรุปไม่ได้ว่าจินตภาพไม่ใช่ภาพ

ทัศนศาสตร์ทำขึ้นปฏิเสธรังทฤษฎี Pictorialist และทฤษฎี
 Descriptonalist คือทฤษฎี Adverbialist* ของ M. Tye เขาเห็น
 ว่าทฤษฎี A. สามารถอธิบายจินตภาพได้โดยไม่ต้องใช้สมมุติฐานของสองทฤษฎี
 ข้างบน คือสมมุติฐานที่ยืนยันว่ามีจินตภาพในสมองเมื่อมีประสบการณ์การมีจินตภาพ

Tye เห็นว่า ทฤษฎีของเขาสามารถเลี่ยงปัญหาการเพิ่มวัตถุทางจิต
 เข้าไปในทฤษฎี ปัญหาในอดีตเกี่ยวกับจินตภาพ คือคำถามที่ว่าจินตภาพไม่ใช่
 วัตถุกายภาพ มันอาจมีอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งหรือไม่ แต่คำถามของทฤษฎีสัมภาษณ์
 เช่น D. และ P. เห็นว่าจินตภาพอยู่ในสมอง หรือเป็นกระบวนการทางสมอง
 เป็นรูปธรรม เช่นมีลักษณะหมุนได้ เฟ้งดูได้ หรือเหมือนรูปภาพ อ่านได้หรือ
 เหมือนการใช้ภาษา แต่ก็มีจินตภาพบางอย่างที่เลื่อนลางไม่ชัดเจน ปัญหาที่เกิด
 ขึ้นจึงเป็นเช่นว่า จินตภาพที่เลื่อน ๆ นั้นเป็นเอกลักษณ์กับสัดทางประสาทอันใด
 หรือไม่ หรือว่ามีสัดทางประสาทที่เลื่อนลาง ทฤษฎี D. และ P. อาจใช้คำว่า
 "เหตุการณ์" (event) แทนกระบวนการในสมอง คำนี้มีความหมายรวมถึงการ
 เปลี่ยนแปลง กระบวนการและรูปธรรม (concreta) แต่ทฤษฎี A. ไม่ยอมรับ
 ทั้งสัดทางประสาทและ"เหตุการณ์" เพราะทฤษฎีนี้เห็นว่า การมีจินตภาพ "เป็น
 เรื่องการมีจินตภาพในลักษณะหนึ่งมากกว่าการเป็นเจ้าของวัตถุที่เป็นภาพ (image
 object) และเห็นว่า "จินตภาพ...ไม่มีอยู่จริง" (1984 : 679) สิ่งที่ทฤษฎี
 รับคือ "นามธรรมอันได้แก่คุณสมบัติและฟังก์ชัน" (Tye 1984 : 690) หรือกล่าวอีก
 อย่างคือทฤษฎีนี้ "ยอมรับการมีอยู่ของสัดนามธรรมเหล่านี้" (Tye 1984 : 680)

* อักษรย่อแทนทฤษฎี Descriptonalist คือ D. และทฤษฎี
 Pictorialist คือ P. และทฤษฎี Adverbialist คือ A.

ทฤษฎี A. เห็นว่าข้อความเช่น "จินตภาพที่ฉันกำลังมีประสบการณ์
 อยู่นี้เป็นสีแดงและเลือน ๆ ตรงขอบ" หรือ "ฉันมีจินตภาพของลายเสือ"
 (Tye 1984 : 678) เป็นข้อความที่ผิดอย่างเป็นระบบ หลักการของทฤษฎีนี้คือ
 ประโยค

(1) James has an image of a bald man.

และ (2) James has a marked limp.

เป็นข้อความที่เหมือนกันทางตรรกะ แต่ต่างจาก (3) โดยที่ Tye ไม่ได้ให้
 เหตุผลว่าทำไมข้อความที่ (3) จึงเขียนเป็นแบบทฤษฎี A. ไม่ได้

(3) James has a loving mother.

สำหรับทฤษฎี A. (2) และ (1) เขียนใหม่ได้ว่า

(2a.) James limps markedly.

(1a.) James images a - bald - man - ly. (679)

หลักการนี้มีสมมุติฐานดังนี้ หนึ่ง ข้อความเช่น (1a) วิเคราะห์ได้ว่าเป็นข้อความ
 Subject - Predicate ที่ไม่มีตัวออกปริมาณ (quantifier - free) และ
 ภาคแสดงของข้อความเป็นส่วนประกอบของความหมาย... และกริยาวิเศษณ์ทำ
 หน้าที่เป็นตัวขยายภาคแสดง (predicate operators) ตัวอย่างประโยคที่หา
 ค่าความจริงไม่ได้ (open sentence)

(4) X images redly.

เปลี่ยนเป็น (4a) [R] Ix

โดยที่ [R] หรือ redly เป็น operator นำหน้า "Ix" หรือ "X images"
 และ [R] แทนฟังก์ชันซึ่งนำเอาคุณสมบัติ "Ix" (คุณสมบัติของการมีจินตภาพ)
 มาเข้ากับคุณสมบัติที่แสดงโดย (4a) (คุณสมบัติของการมีจินตภาพ redly) (680)

สอง ในทางอภิปราย (4a) มีทั้งคุณสมบัติและฟังก์ชัน ดังนั้นทฤษฎี
 A ยืนยันการมีอยู่ของคุณสมบัติและฟังก์ชันเท่านั้น

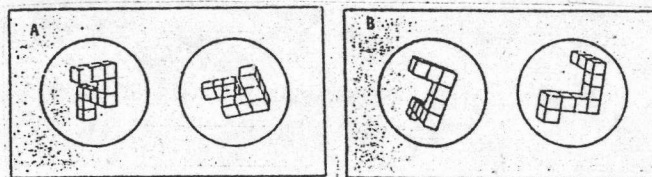
สาม ตัวอย่างการมีจินตภาพ "a - bald - man - ly"
 เหมือนการรับรู้ a bald man นั่นคือ "การมีจินตภาพของวัตถุ F, G
 คือการมีประสบการณ์ในแบบเดียวกับที่ผู้รับรู้ปกติมีประสบการณ์ ถ้าการรับรู้
 วัตถุ F, G อยู่ในสภาพปกติ" (Tye 1984) และการอ้างว่าประสบการณ์การมี
 จินตภาพ เหมือนกับประสบการณ์การรับรู้ ไม่ต้องอาศัยการสนับสนุนเชิง
 ประจักษ์ เพราะการอ้างเช่นนี้เป็นข้อความวิเคราะห์ (analytic) หรือ
 เป็นความจำเป็นก่อนประสบการณ์ (a priori necessity) (Tye 1984 :
 681)

จากหลักการดังกล่าว ทฤษฎี A มีข้อโต้แย้งต่อข้อวิจารณ์และทัศนะอื่น
 ดังนี้

หนึ่ง ข้อโต้แย้งต่อทัศนะแบบ P.* การทดลองซึ่งทฤษฎี P. ถือว่า
 สนับสนุนทฤษฎีตนเองอันหนึ่งคือ การทดลองการหมุนรูปกล่อง การทดลองนี้ให้
 ผู้ถูกทดลองดูภาพรูปกล่องสองคู่** และถามว่ารูป (A) ทับกันสนิทหรือไม่ และ
 รูป (B) ทับกันสนิทหรือไม่ จากการทดลองโดยใช้รูปกล่องถึง 160 คู่ ปรากฏ

*Tye กล่าวถึงการทดลองสองอันที่สนับสนุนทฤษฎี P. คือการทดลอง
 การหมุนรูปกล่องและการทดลอง map scanning ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเฉพาะการ
 ทดลองการหมุนรูปกล่อง

**

ว่าถ้ามุมของกล่องในแต่ละคู่เพิ่มขึ้น ผู้ถูกทดลองใช้เวลาในการตอบคำถามมากขึ้น และเมื่อถามว่าหาคำตอบได้ด้วยวิธีใด ผู้ถูกทดลองรายงานว่าจินตนาการให้รูปหนึ่งหมุนไปทับอีกรูปหนึ่ง ทฤษฎีอ้างว่าการทดลองนี้สรุปว่ามนุษย์สามารถหมุนจินตภาพและมีความเร็วแน่นอน และการหมุนจินตภาพนั้นเป็นกระบวนการในสมองที่ทำให้จินตภาพแทนวัตถุขณะที่เปลี่ยนมุม

Tye วิจารณ์ว่าสามารถหาคำอธิบายการทดลองนี้ที่เป็นกลาง ๆ ได้ โดยไม่สนับสนุนทฤษฎีใด ทั้ง P. และ D. และ A. และคำอธิบายที่เป็นกลางนั้นขยายจากคำอธิบายซึ่งทฤษฎี P. ใช้สนับสนุนตัวเอง แต่เมื่อแสดงให้เห็นว่ามีคำอธิบายที่เป็นกลางได้ การอ้างของทฤษฎี P. จึงไม่จริง ข้อความที่สนับสนุนทฤษฎี P. คือ

(5) The typical participant rotates mental images of block figures at a single fixed speed.

สำหรับทฤษฎี A. เห็นว่า (5) ผิดรูปไวยากรณ์ ดังนั้นต้องเปลี่ยนเป็น

(5a) The typical participant images rotationally at fixed speed.

และสามารถหาคำอธิบายที่เป็นกลางได้โดยไม่ขัดแย้งกับ (5a) แต่ไม่มีสมมุติฐานของทฤษฎี A คือ

(5b) The typical participant undergoes experiences much like the experiences he would undergo were he to see block figures rotated at a single fixed speed. (684)

ดังนั้นจะเห็นว่าการทดลองนี้ไม่ได้สนับสนุนทฤษฎีใดโดยเฉพาะ และการที่ทฤษฎี P. อ้างว่าสนับสนุนทฤษฎีคนจึงไม่จริง แต่อย่างไรก็ตามทฤษฎี A. สามารถอธิบายการทดลองนี้ได้โดยไม่ขัดแย้งกับคำอธิบายที่เป็นกลาง

สอง ข้อวิจารณ์ต่อทฤษฎี D. ซึ่งเห็นว่าจินตภาพแทนสิ่งในลักษณะ
ภาษาไม่ใช่ในลักษณะภาพ และสามารถอธิบายถึงจินตภาพซึ่งมีลักษณะกำหนด
ไม่ได้แน่นอน Tye จะแย้งว่าทฤษฎี D. ไม่ใช่ทฤษฎีเดียวที่สามารถอธิบาย
ลักษณะกำหนดไม่ได้แน่นอนของจินตภาพ โดยไม่ต้องยืนยันการมีอยู่ของจินตภาพ
จากตัวอย่างลายเสือ ข้อความที่ว่า

(12) I have an image of a striped tiger.

ทฤษฎี A. เปลี่ยนเป็น

(12a) I image a - striped - tiger - ly.

และ "ในกรณีนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าเสือที่ถูกเห็นหรือภาพเสือนั้นมีลาย (โดยไม่สนใจต่อ
จำนวนลายที่เปลี่ยนแปลงไป) เป็นสาเหตุของกรณีที่ว่ารูปแบบ a - striped -
tiger - ly ปรากฏในประสบการณ์" (Tye 1984 : 688) หรือกล่าวอีกอย่างคือ
รูปแบบ a - striped - tiger - ly ที่ใช้บรรยายจินตภาพเหมือนกรณีที่คน
ปกติรับรู้ลายเสือของภาพเสือในสถานการณ์ปกติ ดังนั้นทฤษฎี A สามารถอธิบาย
ปัญหาการกำหนดไม่ได้แน่นอนของจินตภาพได้ และอันที่จริง คำถามนี้ไม่เกิดขึ้นใน
ทฤษฎี A.

สาม Tye วิจารณ์ข้ออ้างที่ว่าจินตภาพว่า หนึ่งในข้ออ้างโดยทั่วไป
ที่ว่าจินตภาพมักอ้างจากการสำรวจประสบการณ์ตนเองว่ามีจินตภาพชัดเจน Tye
แย้งว่าทัศนะเช่นนี้อ่อนมาก เพราะไม่บอกอะไรเราไปกว่ามีจินตภาพหรือไม่
เหมือนการสำรวจรอยยิ้มของคนไม่ได้บอกเราว่ารอยยิ้มนั้นมีจริงหรือไม่ หรือมี
เพียงคนที่ยิ้มเท่านั้น" (Tye 1984 : 689) สอง มักอ้างว่าต้องใช้จินตภาพเพื่อ
อธิบายกรณีประสาทหลอนและการมีภาพมายา เช่นคนสามารถมีประสบการณ์ของ
จินตภาพของหนูสีชมพูได้ แม้จะไม่มีหนูสีชมพูจริง Tye เห็นว่าทฤษฎี A.
สามารถอธิบายได้โดยไม่ต้องอ้างถึงจินตภาพของหนูสีชมพู โดยเปลี่ยนจาก
ข้อความ

"I have an image of a pink rat."

เป็น "I image a - pink - rat - ly."

และสาม มักอ้างว่าจำเป็นต้องมีจินตภาพ เพื่อจะสร้างรูปแบบทางตรรกะที่มี
เหตุผลสำหรับข้อความเกี่ยวกับประสบการณ์จินตภาพ แต่ Tye เห็นว่าทฤษฎี A.
"ให้ทางเลือกที่น่าพอใจเกี่ยวกับการวิเคราะห์รูปแบบทางตรรกะของข้อความที่
เกี่ยวข้อง" (Tye 1984)

โดยสรุปแล้ว ทฤษฎี A. สามารถอธิบายจินตภาพได้โดยไม่ต้องอ้าง
ถึงวัตถุใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นสัดทางประสาท หรือวัตถุทางจิต และไม่พบปัญหา
เช่นที่เกิดกับทฤษฎี P. และสามารถอธิบายปัญหานั้นได้อย่างน่าพอใจเช่นเดียว
กับทฤษฎี D. แต่ทฤษฎี A. ไม่ต้องอ้างถึงสัดทางประสาทเหมือนทั้งสองทฤษฎี

จากการสำรวจทัศนะของนักปรัชญาทั้งหมดนี้ แนวทัศนะที่หนึ่ง
(ปรากฏการณ์วิทยา) อาจหมายถึงทัศนะนักปรัชญาในแนวปรากฏการณ์วิทยาเช่น
Sartre แต่วิทยานิพนธ์นี้ไม่ขอกล่าวถึง ดังนั้นจึงเรียกว่าทัศนะแบบที่ไม่ใช่วิทยา-
ศาสตร์ กลุ่มทัศนะนักปรัชญากลุ่มแรก (Ryle, Ishiguro, Shorter,
Scruton, Dilman, Hannay, Hanfling, Audi) ทั้งหมดมีข้อโต้แย้ง
ร่วมกัน คือปัญหาที่ว่าจินตภาพเป็นวัตถุหรือไม่ มีนักปรัชญาอยู่สองคนที่พูดถึง
จินตภาพว่าเป็นวัตถุเชิงความตั้งใจ คือ Hannay และ Scruton Hannay
อ้างว่าจินตภาพเป็นวัตถุเชิงความตั้งใจ และการมีจินตภาพเป็นการมองเชิง
ความตั้งใจ แต่เขาอ้างเกินกว่านี้ว่าจินตภาพเป็น "สสาร" (matter)
สำหรับ Scruton แม้จะไม่ได้กล่าวตรง ๆ ว่าการมีจินตภาพเป็นวัตถุของ
ความตั้งใจ แต่เขาก็เห็นว่าการมองเป็น Y และจินตภาพมีลักษณะคล้ายกัน

ในการพิจารณาว่าเป็น Y มีแง่มุม (aspect) เป็นวัตถุเชิงความตั้งใจ ดังนั้น จินตภาพจึงน่าจะเป็นเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ มีข้อสังเกตอยู่ประการหนึ่งคือ Ryle, Ishiguro, Audi, และ Hannay ต่างกล่าวถึงเรื่องคุณสมบัติ และการเป็นตัวอย่าง (instantiation) แต่ในรายละเอียดมีที่ศนะต่างกันไป เช่น Ryle กล่าวถึงการมีจินตภาพอยู่ตอนหนึ่งว่าเราพูดได้เพียงว่าจินตภาพมีคุณสมบัติเชิงสายตา (visual properties) ที่บ่งถึงสิ่ง Ishiguro กล่าวถึง จินตภาพว่าเป็นการเป็นตัวอย่างของคำบรรยายที่เกี่ยวกับจินตภาพ ซึ่งประเด็นนี้ Ishiguro ต้องการให้อธิบายการมีจินตภาพเกี่ยวกับสิ่งซึ่งไม่มีอยู่จริง โดยที่ไม่จำเป็นต้องอ้างถึงสิ่ง ๆ นั้น (ประเด็นนี้ผู้วิจัยเห็นว่า Ishiguro ยังกล่าวไว้ไม่ชัดเจนนัก) Audi เสนอทางเลือกแบบการอธิบายแบบคุณสมบัติ โดยเห็นว่าการมีจินตภาพคือการเป็นตัวอย่างของคุณสมบัติ (ซึ่งเป็นคุณสมบัติของ X ในการมีจินตภาพของ X) และที่ศนะของ Audi คล้ายกับที่ศนะของ Tye ส่วนที่ศนะของ Hannay กล่าวถึงการมีจินตภาพในตอนหนึ่งว่าเป็นการเป็นตัวอย่างของคุณสมบัติของวัตถุที่ไม่มีอยู่ (absent object) ดังนั้นการเป็นตัวอย่างของ Hannay เป็นการยืนยันวัตถุที่สอง ว่ามีอยู่ด้วยจึงจะมีการเป็นตัวอย่างได้ แต่ที่ศนะอื่น ๆ ซึ่งกล่าวถึงการเป็นตัวอย่าง ไม่มีใครยืนยันการมีอยู่ของวัตถุนั้น

โดยสรุปแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าที่ศนะของนักปรัชญากลุ่มแรก (ยกเว้น Hannay) เห็นว่าจินตภาพในฐานะที่เป็นวัตถุในตัวเองไม่มีอยู่ แต่สิ่งที่มีคือการมีจินตภาพเกี่ยวกับ... หรือจินตภาพของ...หรือกล่าวอีกอย่างคือ มีการนึกภาพหรือกิจกรรมเช่นนี้ ส่วนที่ศนะของ Hannay เห็นว่าทั้งจินตภาพในฐานะที่เป็นวัตถุในตัวเอง และวัตถุที่ตรงกันกับจินตภาพนั้นมีอยู่ สำหรับที่ศนะนักปรัชญา

กลุ่มหลังที่เรียกว่าทัศนะแบบวิทยาศาสตร์นั้น Dennett เห็นว่าจิตภาพมีลักษณะเป็นภาษา เป็นการบรรยายแบบหนึ่ง Block เห็นว่าจิตภาพมีลักษณะเป็นภาพ และ Tye เห็นว่าการใช้ภาษาที่เกี่ยวกับจิตภาพตามที่เื้อออยู่นั้นผิดพลาด ต้องเปลี่ยนรูปข้อความจาก "จิตภาพของ X" เป็น "มีจิตภาพ X -ly"

ทัศนะต่าง ๆ เหล่านี้ยังมีความไม่ชัดเจนและมีข้อน่าสงสัยอยู่อีก ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงข้อน่าสงสัยเหล่านั้นและพยายามเสนอทางออกต่อปัญหา